

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mescu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
3 fl. po pošti.

Št. 3.

15. marca 1857.

VI. tečaj.

Pridiga za V. postno nedeljo.

(Nesrečen, kdor zgubi Jezusa.)

„Jezus se je skril in je šel iz tempeljna.“ Mat. 5, 59.

V v o d.

Danešnje sv. evangelje nam živo priča, da je Jezus živi Bog. „Kdo zmed vas me bo greha prepričal?“ prša Jezus svoje zaklete sovražnike. Radi bi ga obdolžili, pa ne vedo trohice ne, zatoraj molčijo. Tudi pravični pade sedemkrat na dan, in kdor pravi, da je brez greha, sam sebe goljfuje in je lažnik, uči sv. pismo. Kdo je toraj ta, ki tudi svoje nar. hujše sovražnike more prašati: „Kdo zmed vas me bo greha prepričal?“ Dalej pravi Jezus: „Resnično vam povem: „Ako kdo mojo besedo spolnuje, ne bo smerti vidil vekomaj“. Vsi Evini otroci merjemo in gremo gnojiti černo zemljo. Kdo mora toraj ta biti, ki obljubiti zamore večno življenje? Le sam Bog je brez vsega greha, le sam Bog nam more obljubiti večno življenje; toraj je Jezus Bog pravi živi Bog, kakor tudi sam očitno uči: „Moj oče je, kateri me časti, od ktere ga vi pravite, da je vaš Bog.“ Tukaj Jezus očitno terdi, da je Bog v nebesih njegov Oče, on pa njegov sin. Kar Jezus dalej govori, nam ravno to dopričuje: „Resnično, resnično vam povem, preden je bil Abraham, sem jaz.“ Očak Abraham je bil že zdavnej umerl; Jezus pa pravi, da je bil, preden je bil Abraham. Te besede jasno kažejo, da je Jezus od vekomaj, toraj pravi Bog.

Tudi sami slepi judje so dobro spoznali, da Jezus sam sebe Boga dela. Pa namesti verovati, so svoje serca zaterdili, in taka jeza jih je popadla, da jim je besede zmanjkalo in da niso vedeli kaj početi. Sedaj začnejo kamenja okoli tempeljna pobirati, da bi v njega lučali: „Jezus pa je zginil izmed njih, da ga vidili niso.“

Pa prišla je judom tista britka in strašna ura, ko so ga iskali, pa ga tudi našli niso; Jezus se jim ni prikazal, ko so Rimljani nad nje privihrali, njih veliko sto tavžent pobili in jim mesto in tempelj do kraja razdjali. Spolnilo se je, kar jim je Jezus sam popred oznanoval. „Vi me bote iskali, pa me ne bote našli, in bote v svojih grehah umerli.“ —

Kakor terdovratnim judom se godi vsakemu grešniku; tudi pred grešnikom se Jezus skrije, da ga slednjič zgubi. Oh to je velika, to je nar večja nesreča! In ravno od te nesreče hočem jaz danes govoriti. Zatoraj pravim:

1. Grešnik premisli nesrečo, Jezusa zgubiti;
2. grešnik prizadevaj si, Jezusa spet najti!

Jezus danes kliče: „Kdor je iz Boga, božjo besedo poslušaj.“ Zatoraj zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. „Grešnik zgubi Jezusa“, niso prazne besede; ne recite: Jezus je Bog, Bog pa je povsod, toraj ga grešnik zgubiti ne more. Vendar je le res, da grešnik zgubi Jezusa. Sveto pismo in sveti cerkveni učenci nas tega jasno učijo. Res da je Bog povsod, da napolnuje celi svet, da vidi vselej in povsod vsakega človeka; pa veliko drugače prebiva v sercu pravičnega kristjana, tukaj prebiva kot ljub prijatelj in gost, kot zvest ženin čiste duše. Kajti Jezus sam pravi: „Če kdo mene ljubi, bo se moje besede držal, in moj oče ga bo ljubil, in bova k njemu prišla, in pri njem prebivala“, Jan. 14, 23. Dalje praša sv. apostel: „Ali ne veste, da so vaši udje tempelj sv. Duha, kteri v vas prebiva“, I. Kor. 6, 19. Po tem toraj sam Bog stanuje v sercu pravičnega kristjana, pa tudi res je, da Bog — nar Sveteljši, kteremu je tudi senca greha strašna gnusoba, — da Bog ne stanuje v sercu grešnega človeka: „Zemlja ni tako daleč odločena od nebes kakor Bog od grešnika“, priča sv. Duh. Ja odločen je od tebe, nesrečni grešnik, ljubi Jezus, zgubil si ga. Premisli saj enmalo strašno nesrečo, ktera te je zadela: Zgubil si Jezusa, ki je pot, resnica in življenje, Jan. 14, 6.

Sreče si iščeš o človek in veselja si poželjuješ, veliko je širokih cest, ki te peljejo k sreči, ti ponujajo veselja, — po vseh je vse živo ljudi, ki si iščejo sreče in veselja. Pa kje je pod

milim solncem človek, ki bi bil povsod srečen, in vselej vesel? Pride nesreča, in te pripravi v veliko škodo, — pride hudoben jezik, in te dené ob čast in poštenje, — pride bolezen, in ti odnese ljubo zdravje, — pride žalost, in ti greni nar slajše veselje, — pride smert, in te zavije v černo haljino. Ni tukaj v dolini solz prave, stanovitne sreče; le tam pri Bogu, tam nad zvezdami je doma. Pot pa, ki pelje k Bogu in v svete nebesa, je le Jezus: Jaz sem pot“, pravi on, „nihče ne pride k Očetu drugači, kot po meni“ Jan. 14, 6. Grešnik! premisli, ali nisi prava reva in sirota. Ako ti ne gre vse po volji, ako te stiskajo križi in težave, ako se ti serce v žalosti topi: zgrešil si pot, zgubil si Jezusa, ki bi te mogel tažiti in razveselovati, ti mogel vselej še pomagati. Grešnik! minljivo je vse posvetno bogastvo in veselje, kratka vsa posvetna čast in sreča: zgrešil si pot, zgubil Jezusa, ki bi ti dal večno srečo in nebeško veselje. Zgubil si Jezusa, ki je tudi resnica.

Jezus nam ni le pota prekerčil, ki pelje v nebesa, ni nam le nebeških vrat odperl, on nas je tudi učil, nam je tudi kazal, kako imamo po tem potu hoditi, da srečno dojdemo v nebesa. Grešnik pa zgubi božje resnice Jezusovega nauka, njemu vgasne sveta luč, katero nam je Jezus prižgal; ni toraj čuda, da grešnik zablodi v strašne tmine in zgubi pravega pota. Kamo so zašli terdovratni judje, kamo vsi posvetni in neverni modrijani? Naukov so skovali, da le na nje pomisliti se koža ježi, in jih izgovarjati jezik stermi; njihove serce se je v posvetno poželenje potopilo, ljubezen božja in do bližnjega je vgasnila, le sebična ljubezen jih je motila, veselje do Boga in božjih reči, misel in veselje do nebes in nebeških reči je iz njegovih sere zginila, le kar je posvetnega, grešnega in živinskega, le to jih še skerbi in veseli, za vse uno so mertvi. Oh strašna nesreča, kdor Jezusa zgubi večno resnico zgubi! —

Grešnik! ali se ti ne godi taka? Moliti in v cerkev hoditi te merzi, božjo besedo poslušati ali kako dobro knigo brati ti preseda, sv. zakramente prejemati zanemarjaš, na Boga, smert in sodbo, nebesa in pekel le misliti se bojiš; glej! luč je vgasnila, resnica ti je zibnila, Jezusa si zgubil. Duša tvoja je mertva brez Jezusa, kajti Jezus je tudi življenje.

„Brez mene, pravi Jezus, ne morete nič storiti“, nič ne, kar bi bilo večnega življenja, večnega plačila v nebesih vredno. Godi se duši, kakor mladiki, ktera je od terte odrezana: „Kakor mladika ne more roditi sadú sama od sebe, ako ne ostane na terti, tako tudi vi ne, ako v meni ne ostanete“, Jan. 15, 4. Le Jezus nam je posvečujočo gnado božjo na sv. križu pridobil, nam jo pri ssv. zakramentih deli in ž njo pri nas ostane, dokler smertno ne grešimo. Smertni greh pa spodí Jezusa iz našega serca, Jezus pa vzeme seboj posvečujočo gnado in dušno življenje v Bogu, in uboga duša je mervta. Spoznaj iz tega, kliče sv. Avguštín, o grešnik, spoznaj nesrečo, Jezusa zgubiti. Ravno tisto minuto, ko je Jezus tvojo dušo zapustil, je zginilo od nje tudi njeno pravo življenje. Mervto je truplo, iz kterega je duša šla; ravno tako mervta je tudi duša, ktero je Jezus zapustil.“ Strašna je telesna smert, pa še veliko strašnejša je dušna smert. Umerl je grešnik in bil je v pekel pokopan! Grešnik! premisli grozno nesrečo Jezusa zgubiti, zgrešil si pravi pot v nebesa, zgubil sveto resnico in zapravil svoje dušno življenje. O morje, morje daj grešniku britkih solz oplakovati te strašne nesreče! Ti pa usmiljeni Oče nebeški! daj grešniku pomoči popraviti spet to strašno nesrečo! Ja grešnik! velika je tvoja nesreča, velika, da večje biti ne more; pa ne obupaj še večja je božja milost in dobrotá, spet zamoreš Jezusa najti.

2. Grešnik! le prizadevaj si Jezusa najti.

Pa koliko je grešnikov, ki ne občutijo nesreče, da so Jezusa zgubili; godi se, kar je že sv. Cipriján milo objokoval: „Ako ti smert pobere tvojega ljubega prijatla, zdihuješ, jokaš, se ne daš potažiti, ako pa ti greh tvojo dušo umori, ne zdihneš, ne pade solza od očesa, ti je malo mar.“ Molikovavcu Mihú so bili moliki ali bogovi ukradeni, ktere si je sam naredil. To zvedeti, skoči po koncu, vpije in nori in derči za tatom. Srečno je vjel tega človeka. Praševal je ga ta, zakaj tako hitro teče, zakaj vpije, zakaj se tako peha? „Kako, mu je odgovoril, ti si mi moje bogove, nar večje bogastvo moje hiše ukradel, in me prašaš, zakaj tečem, zakaj vpijem, zakaj se peham?“ Kristjan! ajdovski Miha si je toliko trudil, najti svoje krive bogove, ti pa si zgubil Jezusa, pravega živega Boga,

in te nič ne mara, nič ne skerbi! Pa nak! Nočem vam tako terdo govoriti; kajti zaupam, da ni med nami takih terdovratnih in zarujovalih grešnikov, ki bi si ne prizadevali, Jezusa spet najti. Ravno sedaj je prijetni čas, ravno sedaj so dnevi izveličanja. Sv. kat. cerkev nam zapoveduje, saj enkrat v letu se svojih grehov spovedati in ob velikonočnem času presveto rešnje telo sprejeti. In ravno pri zakramentu sv. pokore najde grešnik spet Jezusa, ktereга je poprej zgubil; in ravno pri božjej mizi prejeme Jezusovo meso in kerv, zadobi spet posvečujočo gnado božjo in dušno življenje, ne živi več on sam, temuč Jezus živi v njem. Zatoraj ljubi moj kristjan, ki si grešil in zgubil Jezusa, prizadevaj si, presveta zakramenta spodobno in vredno sprejeti. Izprašuj na tanjko svojo vest, poslušaj kaj ti očita in česa toži; preišči, v ktere grešne priložnosti ali slabe tovaršije si zahajal, da si grešil; premišluj, kako se je godilo, da si svoje dolžnosti zanemarjal, veliko hudega doprinašal, veliko opuščal; prestakni vse kotiče svojega serca, da poznaš vse rane svoje uboge duše. Potem jih pa vse, vse zgrevanega serca obžalnj in objokuj, in terdno obljubi svojemu nebeškemu Očetu, njegovo voljo odslej spolnovati. Tako se pripravljaj na svojo velikonočno spoved; in ko pride tista srečna ura, ko stopiš v spovednico, oh bodi zgrevan in ponizen, bodi resničen in odkritoserčen; poslušaj, kaj ti duhovni oče povedó, kaj ti svetujejo, česa te svarijo; bodi pripravljen po njih volji in nauku lepo se ravnati. Zaupaj in veseli se, tvoji grehi, da bi jih bilo kot peska pri morju in listja na drevju, tvoji grehi so ti odpuščeni, in našel si Jezusa, ki je pot, resnica in življenje. Prišel bo Jezus k tebi v podobi belega kruha in bo prebival v tvojem očiščenem sercu! In srečen, stokrat srečen, kdor spet najde milega Jezusa! —

„Kaj imate vi bogati, poprašuje sv. Avguštin, ako Jezusa nimate? nič; kaj vam manjka vi revni, ako Jezusa imate? nič.“ — Pa ni še dosti, da si našel Jezusa Kristusa v sv. zakramentu, treba je tudi dobro gledati, da ga ne zgubiš več. V visoki pesmi se pripoveduje od neke duhovne neveste. Našla je svojega ljubljeneга ženina in vesela je klicala: „Našla sem tega, ktereга moja duša ljubi; jaz ga deržim, in ga nočem spustiti“, cant. 3, 4.

Ravno tako še ni zadosti, da grešnik spet najde Jezusa; treba je še, da ga ne spusti več! Dvoje je obljubila nevesta: ženina ne spusti več, timveč ga deržati. Dvoje imaš tudi ti storiti blaženi človek, ki si spet našel ženina svoje duše, Jezusa Kristusa. Vari se vsega, kar bi moglo Jezusa spoditi, to je: vari se greha in vsega, kar te v greh zapeljati more. Le prevdari, kako se je godilo, da si pred spovedjo grešil in Jezusa zgubil. Morebiti si molitvo in božjo službo zanemarjal; morebiti svojih staršev in predpostavljenih nisi poslušal; morebiti v hudobne tovaršije in malovredne hiše zahajal; morebiti si se prebogato oblačil in previsoko nosil; morebiti si sam sebe previsoko štimal, druge pa zaničeval, zatoraj te je vsaka žal besedica že hudo vščenila; morebiti nisi berzdal svojega jezika ali svojih oči, — to so bili uzroki, da si grešil in Jezusa zgubil; po sveti spovedi vari se vsega tega; izdihni iz celega serca: Proč iz moje glave vse grešne misli, proč iz mojega serca vse grešno poželjenje, proč vsi nesramni pogledi, proč vse nespodobne besede, proč vse posvetno veselje, proč vsa ničemurna in posvetna čast, proč vse to, slovo in lahko noč vsemu, kar me je poprej v greh zapeljalo. „Našel sem tega, ktereга moja duša ljubi, in ga nočem špustiti!“ Nevesta pa je še pristavila: Jaz ga hočem deržati! Ni še zadosti, da le samo ne grešiš in ga ne siliš, da bi te zapustil in zginil iz tvojega serca, — siliti moraš Jezusa, da pri tebi ostane. In veš, kaj imaš storiti, da Jezus vselej pri tebi ostane? Vari se zvesto vsakega greha in vsake grešne priložnosti, zraven si pa močno prizadevaj, obilno lepih čednost in dobrih del doprinašati, to so žlahno dišeče lilije v tvojem sercu, in on se med lilijami pase, pravi dalej duhovna nevesta v visoki pesmi. Zatoraj spominjaj se rad in pogostoma svojih svetih obljub, ktere si storil pri sv. spovedi in pri sv. obhajilu; opravljaj pobožno svoje vsakdanje molitve; hodi rad k sv. maši in poslušaj zvesto božjo besedo; prebiraj rad pobožnih in keršanskih knjig; poslušaj pokorno besede svojih staršev in predpostavljenih; premaguj sam sebe in ne pripuščaj si vsega, česar meso in serce poželjuje; opravljaj vesel svoje opravila in spolnuj natanjčno svoje dolžnosti; bodi ponižnega in krotkega serca in prenašaj voljno, ako se ti včasih tudi kaka krivica godi; bodi poterpežljiv v svojih težavah in nadlogah in nosi ponižno svoj križ za Jezusom, ki ga je za te nosil

na goro Kalvarijo: in ako kej premoreš, usmiluj se ubogih in dajaj rad ubogajme, ker se te je tudi Jezus usmilil in zastonj ti daroval večno življenje. Tako se obnašaj po sveti spovedi, in Jezus bode pri tebi ostal.

S k l e p.

Ljubi poslušavci moji! Vsak dan v sv. Očenašu žebramo: „Reši nas hudega!“ Slišali ste danes, kaj je to hudo; greh je naj večje, je edino pravo hudo; kajti greh stori, da človek zgubi Jezusa, ki nam je pot, resnica in življenje. „Kako je mogoče, praša sv. Avguštin, kako je mogoče, da temu, kateri je brez Boga, diši jed, da ga veseli igra, da mu dopade vesela tovaršija; kako more mirno živeti, kako mirno spati?“ Poslušajte togrešniki, in glejte, da se znebite greha in spet najdete Jezusa. Strašna in velika nesreča je, Jezusa zgubiti, poznam nesrečo, ktera je še strašnejša in še večja: Si nič ne prizadevati, zgubljenega Jezusa najti! In ravno sedaj je prijetni čas; še 14 dni in sveti postni čas je spet pri kraju. Oh ne zamudite tega svetega časa; gorje vsem, nad katerimi se dopolnijo Jezusove besede: „Iskali me bote, pa me ne bote našli; in kder sem jaz, vi ne morete priti!“ Jan. 7, 31. Prejemite spodobno in vredno presv. zakramente in Jezus bo spet prišel v vaše zgre-vane in očiščene serca. In kadar Jezusa imate, ne spustite ga, držite ga; varite se vsega greha in vsega, kar vas v stari greh zapeljati zamore, in delajte dobrega, kolikor premorete. Oh srečen, stokrat srečen, kdor ta sveti postni čas najde ljubega Jezusa in ga potem ne zgubi več: „Z Jezusom biti je sveti raj!“ Amen.

Kratek ogovor za cvetno nedeljo.

(Pri blagoslovljenju prajtelnov.)

V v o d.

Kar se danes v cerkvi godi, nas opominja tega, kar se je več kot pred 18 sto leti v Jeruzalemu godilo. Iz Betanije pod oljsko goro pride Jezus na jutro današnjega dnu do Betfage, kraja že prav blizo Jeruzalema. Ljudi se je vse okoli Jezusa

terlo. Od vseh krajev mu hitijo naproti. Vsi so veselega serca, in ne vedó, kaj bi počeli, kako bi Jezusa bolj počastili. Svoje oblačila mu na pot pogrinjajo, da bi lepše jezdil, lepo cveteče vejice očesnujejo in mu jih na pot steljejo; čudne oljkne česulce si jemljejo, in jih z Jezusom v rokah nesó; vse od malega do velikega na ves glas kliče: „Bodi pozdravljen, obljubljeni Mesija, sin kralja Davida. Slava tebi, ki prideš v imenu Gospodovem; čast in hvala po višavah!“ Te lepe prigodbe nas opominja že ime današnje nedele, nas opominja vse to, kar se po cerkvah godi. Sv. kat. cerkev danes blagoslovljuje prajtelne, zelene cveteče vejice, ki pominjajo oljkine ali palmove vejice, ki so jih danes judje Jezusu stiljali. Vidim pred seboj veliko lepo zelenih in cvetečih vejic; prinesli ste jih, da jih v imenu sv. cerkve blagoslovim. Le poterpite, da vam prej povem:

„Kaj nas učijo blagoslovljeni prajtelni?“

Razlaga.

Blagoslovljeni prajteljni nas učijo:

1. kako strašna reč da je greh.

Ko je bil Adam v paradizu svoj greh doprinesel, je Bog zavoljo tega preklel celo stvarjenje: „Prekleta bodi, je rekel, zemlja zavoljo tebe“, I. Mojz. 3, 17. Zatoraj se vse, kar v cerkvi vidite, vse blagoslovlja, to se pravi: Sv. cerkev prosi Boga, da bi to ali uno reč rešil prekletstva, da bi jo za ljubo in dopadljivo imel, in da bi vsem, kateri se nje poslužijo, bilo k časni in večni sreči. Kolikorkrat toraj prajtelne zagledate, smislite se, kako strašen da je greh; zavoljo njega je bila prekleta zemlja in vsaka reč, ki raste po njej. Vari se toraj skerbno vsakega greha, ki je tako strašen, vari se, da ne bodeš tudi ti od Boga preklet.

Ravno te dni lahko spoznaš in občutiš, kako drago in težko te je Jezus odkupil; glej sveti križ, na katerem Jezus razpet visi; na sv. križem te je Jezus greha in prekletstva greha rešil; vari se ga! —

Prajtelni nas pa še učijo:

2. da bi imeli obilno dobrih del doprinašati.

Palmove in oljkne drevesa niso samo lepe, temuč tudi rodovitne drevesa, nosijo obilno nar žlahnišega sadja; palme nosijo

sladke dateljne, oljke pa dajejo nar čistejšega olja. V prvi molitvi, ki se opravlja pri blagoslovljenju prajtelnov, prosi sv. cerkev, da bi usmiljeni Oče vsem vernim dal gnade in pomoči, obilno doprinašati dobrih del, da tako prav bogati Jezusu naproti pojdejo. Ja ljubi moji! človek je drevo na božjem vertu; blagor človeku, kdor nosi obilno dobrega sadja; gorje pa, ako smo podobni suhemu, nerodovitnemu drevesu; godilo nam se bo, kakor se je godilo figovemu drevesu: vertnar nas bo posekal in v ogenj vergel! Kolikorkrat prajtelne pogledate, naj vas dregnejo v oči in vam glasno vpijejo: Človek! delaj dobrega, dokler je dan, pride noč, kder nihče ne bo mogel delati več; in kdor obilno seje, bo tudi obilno žel! — Prajtelni nas dalje učijo:

3. zvesto in terdno zaupati na Boga.

Duhovnik pri blagoslovljenju takole molijo: „Blagoslovi, o Bog! leté palmove vejice, ktere tvoji služabniki vernega serca sprejemejo; blagoslovi jih, da prebivavci vseh krajev, kamor se te vejice ponesó, tvoj božji blagoslov občutijo in v vseh potrebah in silah božje pomoči dosežejo.“ Tako prosi sv. cerkev; in kaj mislite, ali je Bog mar ne bode uslišal? On, ki je obljubil, slišati prošnje, kder dva ali tri se bodo zbrali in v njegovem imenu prosili, On ne bode uslišal svoje cerkve, svoje čiste neveste, ktero si je pridobil na svetem križu. Kar cerkev blagrova, tudi Bog v nebesih blagrova. To se je pri sv. škofu Urhu očitno pokazalo. Vidili so ljudje neko nebeško roko, ki je zraven svetega škofa darove na sv. oltarju blagrovala. Ravno to se vselej, ako ravno nevidno vselej ponavlja, kolikorkrat od Boga posvečeni mašnik kako reč blagrova. Kolikorkrat toraj prajtelne zagledate, naj se vnema v vašem sercu zaupanje v Boga. Oni so zastava božjega blagra in božje pomoči vsem ljudem, ki jih sprejmejo vernega in zaupljivega serca; kamor se spodobno in Bogu dopadljivo nesejo ali hranijo, povsod gre božji žegen za njimi. Zatoraj le poslušajte se teh blagoslovljenih vejic, kedar vam kaka nevarnost ali nesreča grozi; pa ne opuščajte zraven tudi ponižno in pobožno moliti, terdno zaupati in — pošteno, prav keršansko živeti; kajti le pravi, pobožni kristjan je vreden božje milosti in božjega blagra! —

Prajtelni nas slednič opominjajo:

4. Jezusa Kristusa hvaliti in častiti.

Sv. cerkev pravi, da te palmove vejice pomenjajo slavno zmago Jezusa Kristusa, ki je premagal hudiča, smert in pekel; oljkine vejice pa pomenjajo tiste skrivne gnade in pomoči, ki jih dobivljamo pri sv. zakramentih. Ja ljubi moji! hudič nas je premagal, zapadli smo smerti in peklju; Jezus pa je zmagal hudiča, nas je rešil večne smerti in pogubljenja. Vseh teh gnad in dobrot se vdeležujemo pri sv. zakramentih, zraven pa dobivljamo še posebne pomoči skušnjave premagovati, greha se varovati in zvesto Bogu služiti.

Sv. zakramenti so tisti skrivni studenci, po katerih se v naše serca preceja iz Jezusovih ran tisto prežlahno olje, katero nam te potrebne božje milosti in pomoči deli. Judje niso prav poznali Jezusa, in vendar so ga danes tako slavili in častili, kraljeve hvale in časti mu skazovali. Ali mar kristjani ne bomo Jezusa očitno hvalili in častili, ktereга poznamo, od ktereга vemo, da nas je rešil hudičeve sužnosti in večne smerti. Zatoraj kolikorkrat zagledate prajteljne, hitro pomislite, ali Jezusa v resnici hvalite in častite? Sram vas bodi, ako bi vas judje prekosili. Spoznavljajte Jezusa pred vsemi ljudmi, dajajte mu božje časti in hvale in spolnajte zvesto njegovo sv. voljo!

S k l e p.

Glejte mala in malovredna reč je prajtelj, ki ga danes v rokah nosite. Zhranite ga lepo in v časti ga imejte, kajti lepih resnic opominja. Opominja vas greha se varovati; kajti strašen je greh, zavoljo greha je bila vsa zemlja prekleta; — obilno dobrih del doprinašati; terdo in zvesto na Boga zaupati; — Jezusa hvaliti in častiti. Jaz cerkveni služabnik bom vaše prajteljne v imenu svete cerkve blagroval, in zaupam, da bo usmiljeni Oče nebeški moje prošnje uslišal in svoj božji blagoslov na prajteljne izlil. Vi pa skerbite, da božji blagoslov tudi dalej pri vas ostane! Amen.

Pridiga za veliki petek.

(Zakaj Jezus ni šel z križa? Govoril L. F.) 57, 72

„Ako si božji Sin, stopi z križa.“ Mat. 27, 40.

V v o d.

„Danes, ko glas Gospodov zaslišite, svojih serc ne zaterdujte“, kliče kralj David v starem testamentu. S temi besedami kličem in prosim tudi jaz vas, da svojih serc ne uterdujte, danes jih ne uterdujte, ko vam božji Sin z križa govori. Poglejmo za Jezusom, idimo za njim; zadeli so mu težki križ na kervave rane, in on gre slednji pot svojega terpljenja, na Kalvarijo gre, kjer bode umerl grozovitne smerti, on bode umerl, da bi mi živeli. Gre za njim velika truma sovražnikov, ker se njegovega terpljenja še niso nagledali; idimo tudi mi za njim, pa preljubi moji! pa ne idimo za njim kot njegovi sovražniki, nikar tako, temuč idimo za njim kot njegovi prijatli, kot njegovi učenci. On sam je rekel: „Kdor hoče moj učenec biti, naj zadene svoj križ na se, in hodi za menoj“, Mat. 16, 24. — Že gre dvanajsta ura, ko pripeljejo Jezusa na mesto Golgota, kjer so hudodelnike ob glavo devali. — Lesen križ že na tleh leži. — Rabeljni Jezusa slačijo, na zemljo ga veržejo, — ga raztegnejo na križ, da mu žile in kosti pokajo; roke in noge mu prevertajo, popadejo tri žreblje in mu jih zabijejo skoz roke in noge; sedaj potegnejo križ na viš in Jezus visi na križu! — Oh strah in groza, edinorojeni Sin božji, Bogčlovek, nedolžno jagne visi na lesu, na sramotnem lešu terdega križa! — Komu bi se Jezus v serce ne usmilit? „O vi vsi, ki po poti memo hodite, glejte, ali je ktera bolečina večja od moje?“ Iza. 1, 12. Dozdeva se, da se morajo tudi pečine omečiti, — le Jezusovi sovražniki ga še nočejo zapustiti, njih hudobne oči se še niso napasle strašnega terpljenja, njih kervožejne serca se še niso napile nedolžne kervi. — Zastonj jih je učil sv. Duh: „Nesrečnega se usmili—in ne zaničuj človeka v britkosti svoje duše“, eccl. 7. Z rokami ga ne morejo več doseči, ali z jezikom ga še dosežejo, z rokami mu ne morejo več terpljenja napravljati, pa peklenški je človeku še neko drugo orodje dal, katero dalej sega in hujše rani, kakor roka in meč,

in to orodje je hudobni jezik, ki nesrečnega zasramuje in zmirja. Jezus visi na križu, terpi neizrekljivih bolečin, pa še svoje hudobne jeziki brusijo nad njim. Ti, ki si memo hodili, pripoveduje sv. pismo, so ga preklinjali, s svojimi glavami majali in rekli: „Kako tempel poderaš in v treh dneh spet postaviš; pomagaj sam sebi.“ Jezus pa molči! „Če si Sin božji, stopi z križa; drugim si pomagal, sam sebi pa pomagati ne moreš.“ Jezus pa molči, vse volno in tiho prenaša in ne gre z križa.— Ustopimo se danes tudi mi, ljubi kristjani! okoli križa, na katerem Jezus Kristus visi, terpi strašnih bolečin in umira; ustopimo se in premišljujmo, zakaj da Jezus ni šel z križa. Jaz pravim:

Jezus ni šel z križa, da nas uči:

1. voljno terpeti; in
2. srečno umreti.

Zvesto poslušajte, jaz začnem v imenu križanega Jezusa!

Razlaga.

Jezus ni šel z križa, nas odrešiti greha in večnega pogubljenja, nam pridobiti božje ljubezni in milosti, nam odpreti vrata nebeške. Pa od te vesele in imenitne resnice danes ne govorim; danes rečem: Jezus ni šel z križa, nas učiti:

1. voljno terpeti.

K nekemu modremu možu pride njegov prijatelj ves potvarjen in žalosten si svoje žalostno serce ohladit. Modrijan ga pelje na neko višino, od kodar sta vidila celo mesto. In mu kaže lepe pohištva in palače bogatih in izdihne: Oh koliko težav in nadlog, koliko skerbi in britkost je tukaj skritih!—Ali je mar sedaj med nami drugače? Križev je povsod po kraljevskih hišah, kakor bornih bajtah, (naj si bodo križi iz čistega zlata ali sirovega lesa, križi so vendar. Veliko je križev za stenami in pod strehami skritih, koliko jih pa še le tukaj — v sercu skritih, ki nikoli na dan ne pridejo. Križev je povsod po celem svetu, križev velikih in majhenih, prižanih in polikanih, zlatih in lesenih, vsakemu je eden pripravljen, da ga mora nositi.

Kaj nam je storiti, kadar se križev nihče ne ubrani? To moramo storiti, kar je Kristus storil, ki ni z križa stopil, moramo na križu ostati in na križu voljno preterpeti. To je nauk Jezusa Kristusa. To pa so besede sv. apostola Pavla: „Proč od mene

bodi, da bi se česa hvalil, kakor križa Kristusovega“, Gal. 16, 14. Križ je kristjana čast in hvala, križ voljno nositi, je znamnje zvestega učenca. (Al vi posvetne duše teh besed ne zastopite, ne mojih, ne Kristusovih, jih tudi nikoli zastopile ne bote; le popolnišim dušam je dano, to skrivnost zastopiti, sladkosti križa okusiti.—Bila je neka gospa, žena kralja Henrika IV., mati treh kraljev, sloveča zavolj telesne lepote. Ko se je vdala, je doma zapustila prijateljico, prav pobožno, katero je čez vse ljubila. Kar dolgo ni mogla brez nje biti. Pošlje po njo, in ko pride, jo hitro pobara: „Kaj si mi lepega prinesla iz domovine?“ „Kraljica, odgovori ji prijateljica, nar boljše in nar lepše med vsem. Gre in prinese velik lesen križ. Kraljica se ustraši in se brani. Prijateljica jo prosi rekoč: „Le vzemite, o kraljica, kmalo pride še več.“

Glejte, čez malo dni umori nek grozovitnež kralja, nje-nega moža — še niso se solze po možu posušile v njenih očeh, se že huda vojska vname, ona mora iz dežele, je vjeta, zbeži in je spet vjeta, in v velikem ubožtvu žalosti in britkosti je končala lepa, prej srečna kraljica. Vidite, da je kraljična prijateljica resnico govorila, ko je rekla, kmalo pride še več; pa tudi to je bila resnica, ko je rekla, da ji prinese nar boljši in nar lepši dar pred vsemi — križ. Ti pa o kristjan! hočeš križ zapustiti, hočeš z križa stopiti. O nikar, nikar tega ne delaj; uči se vesele poterpežljivosti pri Kristusovem križu. Kdor terpečega zveličarja ljubi, hoče tudi ž njim terpeti, tudi ž njim umreti, ljubezni še smert ne loči. Sveti Bonaventura kliče: „Od kar tebe o moj Jezus! vidim ranjenega, brez ran ne morem več živeti.“ O ljubi kristjan! ki misliš, da veliko terpiš, vzemi, le vzemi v roke podobo britke martre, poglej bolečine in terpljenje, ktere je zveličar zavolj tebe prestal; potem toži, ako moreš čez svoje terpljenje. Kaj je tvoje terpljenje, ki se ti tako veliko zdi? Misliš, da strašno drevo na tvojih ramah leži. Ko bi pa pregledal, bi vidil, da je komaj ivér od tega križa, ki ga je zveličar za nas nosil.

Keršanski brat in sestra, so bolečine in boleznj tvoj križ! kdo je bil več holen, kdo hujši ranjen, kdo je imel hujših bolečin, kakor Jezus? Je ubožstvo in siromaštvo tvoj križ,

kdo je bil ubožniši, kakor Jezus, ki ni imel, kamor bi trudno glavo položil? Kdor voljno ubožtvo terpi, se mu tam v večno bogastvo premeni. Je zasmehovanje in zaničevanje tvoj križ! kdo je bil britkejši zaničevan, kakor Jezus, grozniši preklinjan, kakor on; „kdor je bil po nedolžnem obrekovan in molči, ta se naj od Kristusa ponižnosti uči“, pravi sv. Terezija. Pa naj si je križ, ki ga nam božja volja pošlje, kterikoli hoče, Kristus je vse križe okusil. Prav lepo sv. Francisk Salezijan opominja: „Še nikoli ni se zvedelo, iz kterega lesa je bil Kristusov križ“; to pa nas uči, vse in vsaktere križe voljno prejemati, ker ne moremo reči, ta križ ni iz lesa Kristusovega križa. Sveti križ je edin, križev je veliko. Vsi se morajo opreti na edini; če kristjan ne gleda na križ edini, vsi drugi mu nič ne pomagajo. Poglejte prav podobo vsakega križa, dva lesa, eden dolg na viš, eden kratek po črez; vzami pa kratki les od dolgega, ne bo več križ, le dva lesa bota. Tako je z našimi križi. Božja volja je dolgi les, naša volja je po črez; denimo svojo voljo proč, tudi križev ne bo več. Kristjani se križev še bojite? bote še tožili in obnemagovali? O nikar tako! sladko je terpeti, terpečemu zveličarju nas terpljenje podobne dela. Terpljenje je nar veči dar božji, erbščina izvoljenih; zato uči sv. Avguštin: „Nobenega križa ne imeti, je nar veči križ, le po potu terpljenja v zveličanje gremo.“ Kristjani! serčno, voljno, stanovitno hodimo za Jezusom, na nja oči upirajmo! Prašam vas, kdo je srečen? noben, vsak ima svoj križ! kdo pa je zveličan? Ta, ki svoj križ na svoje rame zadene, in ga za Kristusom nosi! Tako nas Jezus uči, voljno terpeti, nas pa tudi dalje uči:

2. srečno umreti.

Nek imeniten mož je bil v vojski smertno ranjen. Duhovnik ga obišečejo in za večnost pripravijo. Tolazili so ga in mu djali, da bi se smerti ne bal. Mirnega in veselega serca odgovori: „Ljubi duhovni oče! dolgo dovolj sem živel, da sem se naučil, eno minuto srečno umreti.“ Prav je imel tisti visoko učeni in pobožni učenik, ki je rekel: „Nar višja, nar imenitnejša in tudi nar težja modrost je, srečno umreti.“

Kdo nas pa uči te svete modrosti? Jezus Kristus, ki nas uči pošteno in pravično živeti, ravno on nas tudi uči, kersansko in srečno umreti. Povzdignimo svoje oči k Jezusu na sv. križu, in pogledjmo, kako se obnaša na težavni, smertni postelji?

V neznanih bolečinah visi Jezus na križu, njegova presveta kri scurkoma na tla cerla, poslednji zdihlej se očitno bliža; kaj pa se pod križem godi? Njegovi sovražniki okoli križa postopajo, vsi veseli, da so se ga znebili; pa še na križu ga zasmehujejo in zasramujejo, glave majajo in ga preklinjajo. Gerduni! ali nimate človeškega serca? Poglejte in stermite, kako se Jezus obnaša! Ali jih tudi zaničuje in preklinja, ali jim tudi smerti ali kake druge nesreče želi in prosi. Oh ne, ne; — on molči in svojih ust ne odpre. Pa, kaj pravim! Res je odperl svoje usta; pa ne, da bi se jezil in togotil, ne da bi zmirjal ali preklinjal, ne da bi protil in kaznoval, odperl je usta, da bi prosil — prosil za svoje sovražnike in morivce: „Oče! odpusti jim, kajti ne vedó, kaj počenjajo!“ Tako je delal naš učenik, in nam izgled zapustil, kterege imamo posnemati. Zatoraj je vsakega kristjana sveta dolžnost, svojim sovražnikom odpuščati, ljubiti tiste, ki mu hudega delajo, prositi za nje, ki nas preklinjajo, sveta dolžnost je, se spraviti in spoprijazniti, preden solnce za goro gre; nar svetejša je pa ta dolžnost na smertni postelji, kjer bleđa smert že na vrata terka, kjer je božja sodba tako blizo. Oh strah in gorje tistemu, ki gre pred božjo sodbo, svojim sovražnikom pa ni odpustil, ž njimi se spravil ni: „Kakor ste vi merili, tako se vam bode nazaj merilo; sodbo brez usmiljenja ima pričakovati tisti, ki drugim ni usmiljenja skazoval“? Zatoraj ljubi moj kristjan! ako ležiš na bolni postelji, zraven se pa spomeneš, da ima tvoj sosed nekaj zoper tebe, ali ti zoper njega, oh ne pozabi, ga poklicati, ga za zamero prositi in vajno pravdo lepo poravnati. Pomisli na Jezusa na sv. križu, odpusti vse iz serca, in odpuščanja in usmiljenja boš našel tudi pred božjim sodnikom! —

Pod križem so pa tudi stali Jezusovi prijatli; med njimi Jezusova mati Marija in Jezusov ljubej Janez. Tudi teh svojih Jezus še na križu ni zabil. Žalostni materi Mariji reče:

„Glej, tvoj sin“; mene zgubiš, pa moj ljubljeni Janez ti me bo nadomestoval, bo za te skerbel in bo tvoj sin. Svojemu učencu Janezu pa je rekel: „Glej! tvoja mati!“ Tebi jo lepo priporočim, da za njo skerbiš, jo preživiš, in si jej pravi dober sin. In koj jo je Janez vzela za svojo mater in zvesto skerbel za njo.

Poglejte, ljubi moji! kako lepo skerbi Jezus za ljube svoje. Delajte tudi vi tako, posebno vi keršanski očetje in matere; kakor okoli Jezusovega križa, stojijo tudi okoli vaše bolne postelje, vaši ljubi, vaša ljuba žena in vaši nedolžni otročiči. Keršanski oče, da jih zapustiti moraš, je za nje že žalostno zadosti; zgubijo očeta, ki jim je kruha služil, jih učil in svaril, jih podpiral in varoval. Kmalu bo revna žena zapuščena vdova, in tvoji otročiči uboge sirote. Zatoraj skerbi za nje še na smertni postelji, kolikor premoreš; klici jih večkrat k svoji bolni postelji in naročaj jim in prosi jih, lepo in keršansko se obnašati, Bogu in božjih naukov nikoli ne pozabiti, greha se zvesto varovati in pošteno živeti. In ko jih slednjokrat k svoji postelji skličeš, preden jih zapustiš, dodeli svojim ljubim svoj poslednji blagoslov: kajti očetov in matern blagoslov otrokom hiše stavi in podpira. — Oh kolika nesreča in žalost je, ako starši svojih časnih reči popred ne poravnajo in v red ne spravijo. Koliko krivice se godi, koliko solz prelija, koliko kletve in jeze, greha in hudobije napravi. Kar ste si pridobili in prihranili je vaše, zatoraj skerbite in sporočite, da pride vašim ljudem v roke po vaši volji. Živite pa tudi še zdravi pošteno in pravično, bodite prijazni, radi postrežite in pomagajte; sosedje vam bodo prijazni, in dosti bote imeli poštenih mož in zvestih prijatlov, katerim bote svoje ljube izročiti in zaupati mogli. Vi pa dobri ljudje, katerim so ljubi rajnci svoje zapuščene vdove in uboge otroke zaupali in sporočili, oh bodite zvesti in pošteni, kakor je bil sv. Janez, ki je Jezusovo žalostno mater od tiste ure k sebi vzela; skerbite za vdove in sirote, saj veste, da je Bog njih oče in obiln za nje plačevavec!

Pa slišim Jezusa še nekaj govoriti; njegove bolečine rastejo, vedno strašnejša groza ga opada; Jezus išče tolažbe in pomoči, pa je ne najde; zatoraj milo toži: Moj Bog! moj Bog,

zakaj si me zapustil? Te besede pa ne pomenijo, kakor da bi bil Jezus nezadovoljen in nepoterpežljiv; te besede so le pomenile: Ti si še vendar moj Bog, vendar moj oče, ako ravno se zdi, da si me pozabil in zapustil. Sedaj se bliža tretja ura, Jezusu lica vpadejo, ustnice obledijo, mertvaški pot se pokaže, bliža se smertna ura. Še enkrat povzame umirajoči Jezus svoj glas in zakliče: „Dopolnjeno je, — Oče v tvoje roke izročim svojo dušo!“ Potem nagne glavo in umerje. —

Tako nas Jezus uči, naj izročimo svojo dušo nebeškemu Očetu. Ja k Bogu, k našemu Očetu gre duša po smerti, kajti sv. pismo pravi: „Duša se verne k Bogu, od ktereга je prišla.“ Kaj bi se bali smerti; ali se mar otrok boji iti k svojemu Očetu? Poslušajte besede umirajočega sv. Jeronima: „Moji duši se studi do tega sveta, ona hrepeni, te viditi o srečna, o ljuba nebeška domačija; ona teče k tebi, ti si cilj in konec mojih želj“; in svojim prijateljom pravi: „Vi ljubi moji, naznajte mi skoraj, da se bom smel kmalo podati na pot v večnost. O srečni trenutek, o sladko, pokojno počivanje pravičnih; o smert, pridi in zatisni mi tudi moje oči! O kako lepa si in prijetna, le hudobnim si strašna. Bratje! bdite in molite, in vidili bote, kako sladko je umreti tistemu, ki se je naučil pravično in pobožno živeti.“ To izreče in izdihne svojo angeljsko dušo. Kdo ne želi, enkrat tako umreti! Učimo se od Jezusa, izročiti svojo dušo nebeškemu Očetu. Pa ne zabimo tudi Jezusovih besed: „Dopolnjeno je“; dokončal sem svoje opravilo, pa pri kraju je; potem še le je izročil svojo dušo. Učimo se od Jezusa dolžnosti svojega stanu zvesto spolnovati; dajajmo Bogu, kar je božjega, bližnemu, kar je bližnega, in sebi, kar je našega. Poslušajmo radi Jezusove nauke, ki nam jasno kažejo, kar je naša dolžnost storiti, — radi molimo, ker molitva nam daje veselja in pomoči, opravila zvesto opravljati, in obilno in vredno sprejemajmo svv. zakramente, ki nam delijo božjih gnad in milost. Ne zabimo, dokler smo zdravi in veseli, Jezusa in njegovih sv. naukov, in na britki smertni postelji nas ne bo zapustil. Prišel bo k nam, in prinesel seboj v svv. zakramentih obilno sladke tolažbe in pomoči; ž njim

po tem porečemo: Dokončano je delo; tamkej me čaka plačilo; Oče! v tvoje roke izročim svojo dušo!

S k l e p.

Ljubi moji poslušavci! terpeti in umreti moramo vsi. Obernimo se tóraj vsi k Jezusu na svetem križu, — on nas uči voljno terpeti in srečno umreti. Oh usmiljeni Jezus! gledamo te na svetem križu, — toliko terpiš, da noben jezik izreči, nobeno serce občutiti ne more. Oh pomagaj nam, da tudi mi kristjani in tvoji učenci svoj križ za teboj nosimo in voljno terpimo. Oh usmiljeni Jezus! gledamo te na svetem križu, kako pojemaš in umiraš; sam si okusil, kako grenka je smert. Oh pomagaj nam, da tudi mi pobožno in kersansko živimo in srečno v Gospodu zamerjemo! Usmiljeni Jezus! britko smertno uro ne zapusti nas! Amen.

Pridiga za velikonočno nedeljo.

(Jezusova podoba na oltarju; govoril L. F.)

„Vi iščete Jezusa Nacarenskega; on je ustal, in ni ga tukaj; vidite kraj, kamor so ga položili.“ Mark. 16, 6.

V v o d.

Ljubi kristjani! silno veliko se je v malo dneh premenilo. — Še ne davno smo vidili hribe in doline s snegom pokrite, — puste in žalostne so bile ledine in njive; vse je sedaj kopno in se ozelenuje. — Tudi cvetlice in rožice, ki so pomerle, že po ledini cvetijo in razveseljujejo človeško oko in serce; cela natora, ki je v spanju ležala, se je zbudila in k veselju ustaja. — —

Al nikar samo v natori, tudi v vaših sercih, in v dušah se je o tem svetem času veliko spremenilo. Vem, da je že vsak kakor pravi sin ali pridna hči svete katolijske cerkve velikonočno spoved zvesto opravil, spodobno pripravljen sveto ohajilo prejel, in tam pred sv. oltarjem, pri božji mizi sladki mir za svojo dušo, novo moč k čednosti in zoper sovražnike in hude navade dobil. — Sveto, terdno obljubo ste storili, Bogu dopadljivo živeti, rasti dan na dan v čednosti in popolnosti.

Poterjeni ste v veri, upanju in ljubezni, slekli ste starega človeka, in oblekli novega, ki je po Bogu prerojen, pripravili ste se, veliko noč po besedah sv. apostelna v novem kvasu obhajati, nikar v starem pregrešnih razvad; ustali ste, o Bog tega daj, ustali ste iz strašnega groba grešnega spanja.

To, kar smo v natori in na sercih vidili, se je tudi po cerkvah godilo. Skoz 40 dni smo gledali po oltarjih plavo barvo žalosti, smo vidili britko martro, križanega Jezusa na oltarju. Vse nas je opominjalo na strašno terpljenje Kristusovo in njegovo britko smert. Tudi zvonovi so vtihnili in žalovali, dokler je naš zveličar v grobu ležal. Kako vse drugači in spremenjeno je danes. Ni viditi več žalostne barve, ni slišati žalostnega glasa; veselo so olepšani in popravljeni oltarji, mili glas zvonov nam velik praznik, vstajenje Jezusa Kristusa oznanuje, 40 dni smo vidili podobo križanega Jezusa, na oltarju, 40 dni bomo od sedaj gledali podobo Jezusa, ki je od mertvih ustal.

O zares lepa podoba! pa še lepši so nauki, katere iz nje vzeti moremo, še veliko sladkeje je veselje, s katerim ta podoba pobožno serce navdaja.

„Zatoraj hočem dans pokazati, kaj nas ta podoba uči.“

O usmiljeni, o ljubeznivi Jezus! ki si danes iz svoje lastne moči od mertvih ustal, daj mojim ustom moči in stanovitnosti, da bi tvoj sveti nauk vredno in zvesto oznanovati zamogel!

Razlaga.

Poglejte kristjani! podobo odrešenika, ki je iz groba ustal. Na skali ga vidite, njegovo telo vse svitlo in veličastno, bandero s križem v roci derži in s perstom proti nebesom kaže.

1. Kaj pomenja skala, na kateri zveličarja stati vidimo.

Sv. evangelje nam pripoveduje, da sta Jožef iz Arimateje in Nikodem truplo ljubljene učenika z križa snela, in v nov grob podjala, ki je bil iz skale sklesan. Tri dni Jezus v grobu leži, tretji dan se odpre pokopališče, kamen se od groba odvali, in lepši in svitlejši se Jezus Kristus vzdigne iz groba skalnatega. — Zato nam podoba Jezusa na skali kaže.

— Ta skala nas pa še nekaj drugega uči. Terdna ko skala je vera, katero je Kristus oznanoval in do živega spričal s tim, da je od mertvih ustal. Že več ko 1800 let je preteklo, kar je

Kristus svojo vero iz nebes prinesel; silni in hudi sovražniki so se zoper njo vzdignili, alj noben še tako silen in mogočen sovražnik ni je bil kos premagati.

Skala dalej pomenja Kristusovo cerkev, ktero je on na skalo postavil in ji obljubil, da je ne bojo premagali viharji in sovražniki. Zares hudi viharji so se vperli v Kristusovo cerkev, al ona viharjem vkljub stoji in bode stala po obljubi Jezusovej do konca sveta. Kristus na skali stoječ nas opominja, da je Jezus zmiraj v svojej cerkvi, kakor nam je to zvesto obljubil, ko pravi: „Glejte, jaz ostanem pri vas vekomaj.“ Terdna ko skala naj bode tudi naša vera, terdno verujmo vse, kar nam je Bog razodel, in kar nam sv. kat. cerkev verovati zapoveduje!

Kristus je ž njo, Kristus je v njej, on jo vodi in varje vseh zmot in krivic. Terdno in zvesto se deržimo vere. Naj nas težave in britkosti tarejo, naj pride križ in terpljenje nad nas, le vero ohranimo, le v veri se ne dajmo motiti, samo v veri terdni in stanovitni ostanimo: zakaj „brez vere ni mogoče Bogu dopasti.“ Hebr. 11, 6. Ako mi vero zgubimo, smo tudi zveličanje zgubili in pogubljenja vredni. Oh nesrečen človek! kdor vero zgubi, njemu luč v sredi teme vgasne. — Preljubi moji! kedarkoli mi skalo pod nogami Jezusa Kristusa gledamo, naj se vselej spominjamo, da mora naša vera biti terdna ko skala. Zato o usmiljeni Jezus, te ponižno in goreče prosimo, daj nam prave vere, poterdi nam vero, oživi nam vero!

2. Podoba nam dalej kaže svitlo in veličastno truplo našega zveličarja, svetijo se mu rane, na strani, rokah in nogah. — Jezusovo sveto truplo ste vidili na križu s kervjo oblito, noge in roke z žreblji prebodene, in kervave rane na rokah in nogah, na sveto glavo je mu bila ternjeva krona pritisnjena. Ves premenjen ustane Jezus Kristus iz groba. Celo truplo in rane se svetijo, namesti ternjeve krone se svitla krona krog glave blišči. Kristjani! kolikorkrat gledate podobo Jezusa Kristusa, ko od mertvih ustaja, veselujte se iz serca.

Ravno tako, kakor je naš zveličar od mertvih ustal, bomo ustali tudi mi; kakor je bil Jezus po ustajenju spremenjen, bojo se spreobrnili vsi pravični. Jezus Kristus, večna resnica, nam

to obljubi, kedar pravi: „Pride ura, ko bojo mertvi zaslišali glas Sinu božjega, in kateri bojo slišali, bojo živeli“, Joan. 5, 25. „Kakor Bog Oče mertve obudi in jih oživlja, tako tudi Sin oživlja, kterege hoče.“ Jan. To veselo resnico nam poterdi sv. apostel Pavl: „Kakor je po enem človeku smert prišla, tako tudi po enem ustajenje od mertvih pride; kakor so po Adamu vsi umerli, tako so vsi po Kristusu oživljeni. Kor. 15, 21.

Te resnice smo tudi mi vsi terdno prepričani, ker v apostolskeji veri molimo: „Verujemo ustajenje mesa.“ O sladka, nebeška resnica, da homo od Jezusa Kristusa obujeni in ustali k večnemu veselju in zveličanju, sladka, posebno za vse tiste, ki morajo na tem svetu ubožtva terpeti, ki so po nedolžnem preganjani in zasramovani. Vse to bo v kratkem minulo, tam na unem svetu čaka jih večno veselje, tam bojo s Kristusom počasteni. Kedar moramo bolečin prenašati, poglejmo na Jezusa Kristusa, tudi on jih je po nedolžnem terpel, kedar pogledamo njegove rane, spomnimo se vselej njegove neskončne ljubezni do nas. Kaj bi mi djali, ko bi nam Jezus na sodni dan svoje kervave rane pokazal in rekel: „Za te o človek, za te o grešnik sem bil ranjen, zavolj tebe sem terpel, ali ti moje ljubezni nisi spoznal.“ — Kdor se pa hoče ustajenja veseliti, mora tudi tako živeti, da bo se večnega zveličanja vrednega storil. Zakaj, „ustali bomo scer vsi, pravi sv. Apostel, ali vsi se ne bojo spremenili.“ Svitlo telo našega zveličarja Jezusa Kristusa naj nas vselej opominja, da se narpred iz dušnega spanja zbudimo. Razdrobiti hočemo od sedaj ketine hude poželjivosti in slabega nagnjenja in ustati iz groba dušne smerti. Ako bi nam še tako težko in terdo bilo, se kakega greha ali pregrešne navade varovati in zderžati, z Jezusovo pomočjo in iz ljubezni do križanega Jezusa nam bo vse lahko in mogoče. Zaupajmo v Jezusa, da nas bo k večnemu veselju obudil in pripravil, vselej ponižno in goreče prosimo: O usmiljeni Jezus! daj nam pravega upanja, poterdi naše upanje, oživi naše upanje. —

3. Kaj pa pomenja bandero v levi roki našega zveličarja. Bandero pomenja zmago. Ko je naš usmiljeni Jezus iz groba ustal, je premagal svoje sovražnike, ki so ga

preganjali do smerti in na križ pripravili. Ali ne samo sovražnike — premagal in pokončal je sovražnika vsega človeštva, greh in hudiča, smert in pekel. Zatoraj veselo kliče sveti apostel Pavl: „O smert, kje je tvoja premaga, kje je tvoj strup.“—Kar je prvi človek v paradizu pogubil, nam je Kristus spet pridobil, on nam je nebeske vrata spet odperl. To pomeni bandero v Kristusovej roki, in kolikorkrat ga gledamo, razveselimo se iz serca in premagovavcu greha in smerti veselo Alelujo zapojmo. Ali bandero v Kristusovej roci nam še nekaj lepšega očita. Kedar vojšaki v vojsko gredó, se krog svojega bandera zberejo, kamor jim bandero kaže, tje se podajo, pod banderom se vojskujejo, z banderom zmagajo, za bandero radi svojo kri prelijejo. Ljubi kristjani! tudi mi smo vojšaki na tem svetu, vojskovati se moramo s marsikterimi sovražniki. Zberimo se tudi mi pod Kristusovim banderom, vojskujmo se serčno za Kristusa, ki nam bandero nosi, vojskujmo se za sveto vero, za pravico in resnico, branimo čednost in nedolžnost; le samo tedaj, kedar se bomo pod Kristusovim banderom in v imenu Jezusovem vojskovali, le tedaj bomo zmagali in premagali vse sovražnike, znotrajne in zunajne.

Kristusovo bandero je pa sveti križ, ki je že tolikokrat premagal svoje sovražnike. Zato imajo vse bandera kristjanov podobo sv. križa, da nas opominjajo vselej le za sveti križ in pod svetim križem se vojskovati. Nikoli ne zapustimo našega bandera, sv. križa, na katerem je naš zveličar visel in nas pogubljenja rešil. Nar sramotljivše je za vojšaka, kedar svoje bandero zapusti, še veliko gerše in hujše je, kedar kristjan svoje bandero, sveti križ zapusti, zataji ali pa zasramuje. Vojskovati se hočemo do zadnje kaplice kervi; o kako sladkó! kako srečno! pod Jezusovim banderom, za sv. križ umreti! Za Jezusom hočemo hoditi z ljubeznijo in ponižnostjo in kolikorkrat gledamo podobo Jezusa, ko od mertvih ustaja, hočemo klicati in prositi: O usmiljeni Jezus, prosimo te iz celega serca, daj nam prave goreče ljubezni, poterdi našo ljubezen, užgi in oživi našo ljubezen. Le s teboj hočemo se vojskovati, le s teboj zmagovati, da bomo dosegli krono, ktera je pra-

vičnim namenjena in prišli v kraj, kateri si nam pripravil pri Očetu, in kamor nam s svojo desno roko kažeš.

4. S perstom nam Jezus kaže na kviško, v svete nebesa.

To je tisti kraj, od ktereга Kristus pravi, da je popred šel, nam prebivališč pripravljat, da bomo tudi mi kjer je on, v očetovem veselju. Tam, kamor Kristus s perstom kaže, je naša prava domačija, tje morajo naše serca in naše misli obrnjene biti, tam nam pravo in nepokvarljivo veselje cveti. Kviško povzdignimo svoje oči, znebimo se posvetnih želj, katerim nikoli ne moremo ustreči. „Nikoli se ne nagleda oko, nikoli ne nasliši uho“, pravi sv. Tomaž Kempčan; ker naše serce ni za svet, temuč le za Boga stvarjeno, ga nobena posvetna reč ne nasiti, in če se mu kaka reč v začetku še tako prijetna zdi, sčasoma se je naveliča.“ Zapustimo posvetne reči in naberajmo si zakladov, ki ne trohnijo, in ki jih moli ne požrejo. O kako so neumni, ki si nebesa na zemlji v posvetnem veselju iščejo. Tukaj na zemlji ni veselja brez grenkosti, tukaj na svetu ni nikjer nebes. Posvetni kratkočasi hitro minejo, le majhen čas se priležejo in serce prazno pustijo; posvetne cvetlice le med ternjem rastejo, kdor jih terga, se opraska in rani. Vzdignimo, ljubi kristjani, svoje oči proti nebesom, tam si iščimo veselja, tam je naš pravi dom, le tam pravi mir in počitek. Bodite potolaženi, kateri ste s križi in težavami obloženi, ako jih voljno in Bogu vdano poterpate, si ž njimi služite nebesa, si pripravite kraj tam, kamor nam Kristus s perstom kaže. Vsi, kateri žalujete in se jokate, pogledjte na Kristusov perst, on vam kaže kraj, kjer se bo vaša žalost v veselje spreobrnila, ktereга vam nihče ne bo odvzel!

Sklep.

Visoko na oltar se postavi podoba, ktera nam kaže Jezusa, ki je od smerti ustal. Le pogostoma in le tanjko jo ogledujte. Jezus stoji na skali — terdna kot skala naj bo naša vera; — Jezus nosi svetlo in častljivo truplo; tudi mi bomo vsi premenjeni od smerti ustali; terdno naj bo naše zaupanje;

— Jezus derži lepo bandero, stanovitno in možko vojskujmo se za Jezusa in z Jezusom. — tam goraj, kamor Jezusov perst kaže, tam goraj čaka nas nebeška krona in večno plačilo; tam goraj bo večna Aleluja! Amen.

Pridiga za velikonočni pondeljek.

(Popotniki smo — Jezus naš tovarš; govoril F. L.)

„Gospod ostani z nama, ker se že mrači in dan se je nagnul.“ Luk. 24, 29.

V v o d.

Dva nar zvestejših Jezusovih učencev gresta v neki terg blizo Jeruzalema, z imenom Emaus. Strah jima še ni šel iz serca, terpljenje in smert učenika jima stoji še pred očmi. Govorila in pomenjkovala sta se od tega, kateri jima je bil nar ljubši. Njih serce je bilo polno žalosti; svojo žalost in nesrečo sta si tožila, in Jezusa nista mogla pozabiti. Pa v človeškem življenju je žalost in veselje tako blizo, tako slabo ločeno, da včasih za trenutek ne veš, kdaj se ti spremeni. Človek je včasih v nar večem veselju, za herbtom je pa že pripravljena nesreča in bridkost, to da za njo ne ve. Človek se misli v nar večji sili, dokler se mu skrivaj že sreča smeji. Tako se je tudi po današnjem evangelju godilo. Učenca gresta v nar večji žalosti svoj pot naprej, kar se nevedoma njima pridruži Jezus, ki je že od mertvih ustal, in nju je tolažil zavoljo zgubljenega prijatla in učenika.

Ako ga ravno nista poznala, je vunder že njegova bližjava jima toliko veselja storila, da sta bila vsa potolažena, in ko nju je hotel Jezus zapustiti, sta ga prosila: „Gospod ostani z nama, že se mrači in dan se je nagnul.“ Besede nepoznanega so se njima zdele tako prijazne in mile, in sladke, on tako prijeten in njih serca je nekaj tako močno k temu neznanemu tovaršu vleklo, da se nista mogla od njega ločiti. Že se je mračilo, in blizo je bila tiho-temna noč, v kateri se človeku vse bridkosti ponovijo, zato je njima bil neznan tovarš tako ljub.

Kedar se mi podamo na kak daljen pot, kako všeč nam je zvest tovarš, kateri z nami vse težave daljnega pota deli, vročino in zimo, glad in žejo, vse nevarnosti in nadloge; kako všeč nam je tak tovarš, ki ve za pravi pot, nas vodi in varje nevarnosti, za ktere dobro ve, kateri nam moči in serčnosti navdaja, kedar bi hotli opešati; kako ljub nam je sešobno, kedar se že mrači in noč že bliža. Ljubi kristjani! takega prijatelja in tovarša imamo mi kristjani v Jezusu Kristusu.

„Mi smo popotniki in Jezus je naš tovarš, naš spremljevavec“.

To hočem vam dans dokazati. Nepozabljive naj nam ostanejo mile besede teh dveh učencev. Gospod! ostani z nama, že se mrači in dan se je nagnul. Gospod ti ostani danes z nami, ti nas danes uči, kakor si učil svoja učenca.

R a z l a g a.

1. Mi smo popotniki na tem svetu, tako pravi stara 1000 in 1000 krat ponovljena, pa še večkrat pozabljena in zanemarana resnica; resnica, ktera, ko bi se prav spoznala, bi k našemu zveličanju veliko pomagala. Dvojni ljudje so bli od nekđaj na svetu. Eni in po številu skoraj večji del, so ti, kateri so se na tem svetu domači zdeli, drugi, katerim je bil ta svet le ptuja zemlja in tukaj niso svoje domačije iskali. Od teh drugih govori sv. pismo večkrat. Med očaki, ki so v starem testamentu živeli, je stari Jakob rekel: „Dni mojega popotovanja so kratki in nesrečni,“ in kralj David pravi: „Prihodnik sem, o Gospod, sem od tebe in ptuj na tem svetu kakor naši očetje.“ Sv. apostel Paul pa nas s temi besedami opominja: „Zarotim vas, da se imate, kakor prihodniki in ptujci na tem svetu zaderžati, in se vsega posvetnega poželenja zderžati.“ Glejte, to so besede takih mož, kateri so svoj poklic na tem svetu spoznali in vedeli, da so popotovavci. Pervim, kateri se tukaj na zemlji domači zdejo, tukaj svoj dom in svoje zveličanje iščejo, se morajo prišteti vsi tisti, kateri edino in samo na posvetne reči mislijo in le za te skerbijo. Pa da se ravno še toliko

trudijo in si s temi skerbmi lase belijo, je vunder njih modrost slepa in puhla.

Kedar pride čas in jih ura doteče, morajo odtod: nobena sila in moč jih ne more nazaj obderžati. Rodili so se in prišli so na svet; zgrabi jih smert, in spet morajo slovo vzeti od tega sveta. Celo življenje so stopinje, ki se od zibebe začnejo in tje pri grobu končajo. Kaj je potem naše življenje, ali ni v resnici potovanje. Naša duša se od posvetnih reči nikdar ne nasiti, le v Bogu in pri Bogu je popolno zveličanje nam pripravljeno. V tistih dneh, ko je bil nov svet še le najden, je živel nek Španijolec. Že od svojih mladih dni je zmiraj senjal in želel v to deželo priti, od ktere bogastva, zlata in srebra se je toliko pravilo. Pervokrat se poda na morje, pa silni viharji zaženejo mu barko v ves drugi del sveta; drugič se poda na nevarni pot v to zlato deželo, spet ga viharji zanesó v neznane kraje med divje ljudi, še tretjič se upa na morje, da bi dobil, česar je serce pozelelo, viharji ga v resnici zanesó blizu tistega kraja. Ali še ga je čakal daljni in težavni pot po suhem. Po neznanih gorah in pečinah se je plazil s svojimi ljudmi, prebroditi je moral silne reke in blata, vsi tovarši so mu pomerli gladu, žeje in drugih bolezni. Pa nar groznejši mu je bil spomin na eno noč. Vtruden od pota je zadremal na robu neke skale, in ko še zbudi, je vidil, da mu je mrtvo truplo enega svojih tovaršev za zglavje bilo. Vunder je še bil tako srečen, v zaželjeno deželo priti; vidil je bogate jame zlatih rud, vidil vse zlate in sreberne tempeljne in poslopja kraljev, pa le kmalo je spoznal, da ga tudi to ni nasitilo; serce je bilo otožnejše in praznejše, ko pred. Sveto pismo pravi: „Oko se od gledanja ne nasiti in uho ne poslušanja, lakomno serce se pa zlata ne napolni.“ Glejte temu človeku podobni so vsi, ki tukaj na zemlji svojo srečo in zveličanje iščejo. Nauk, ki se ga iz te resnične prigodbe učimo, se z malimi besedami takole da povedati. Veliko, veliko ljudi se vozi kakor po nevarnem morju in išče dežele, kjer bi jim rastlo zlata in srebra, jim cvetela čast in sreča, pa viharji jih mečljejo tje in sem, dokler se njih barka na skalah ne potruši; tisti pa, ki so vunder tako srečni v to deželo priti, na sled-

nje spoznajo, da so goljfani. Tako nas uči ta prigodba, kar sem od začetka pravil, poterdi to resnico, katero so stari pobožni patriarhi spoznali in nas sveto pismo in Jezus živo uči, da je naše življenje potovanje, in da smo mi popotniki. Pa ne popotovamo sami, imamo zvestega tovarša in spremljevalca; kdo je ta?

2. Naš zvesti tovarš in spremljevalec na potovanju je Jezus Kristus. Iz nebes je on prišel in ničesar ni imel za se na tem svetu iskati; le zavolj nas je prišel na svet in je med nami prebival, da bi nam bil, kakor on sam od sebe pravi: „Pot, resnica in življenje“, da bi po besedah preroka, pred nami hodil in pot pripravil. K Očetu se je spet vernul nazaj, od kod je prišel, pa vunder nam je obljubil za resnično, da hoče med nami ostati do konca sveta. Tako je Kristus kakor nam je sam v resnici povedal, naš tovarš, naš spremljevalec na potovanju od zibe do groba. O sveta, vesela, sladka resnica, ljubi Jezus je naš tovarš, naš vodnik na potu, ki z nami deli vse težave pota in nas varje nevarnosti, nesreče in pogubljenja. Kako bi mogel se tisti pogubiti, kateri Jezusa za tovarša ima, pa tudi njemu vboga in se njegovim besedam poda? Jezus je naš tovarš od rojstva do smerti. Otroek zagleda beli svet, pa še nima dela in pravice do nebeškega kraljestva. Jezus ga po svoji neskončni milosti po svojem neskončnem zasluženju pri sv. kerstu za svojega otroka sprejeme in otroek postane njegov. Malim je rekel Jezus besede: „Pustite malim k meni priti, njih je nebeško kraljestvo.“ Otroek odraste, pridejo leta, nove nevarnosti in skušnjave, Jezus je toliko skerbliivejši varh in tovarš, ki nas svari in varje nevarnosti, nam moči in serčnosti daja, da ne opešamo. V vsakem stanu, v vsaki starosti je naš tovarš, ne pozna nobenega razločka po stanu in starosti. Posebno dober in potreben tovarš je Jezus v starosti, zato ker nas le on srečno pripelje v veselo domačijo. Jezus je naš tovarš, varh in spremljevalec, kako se pa vunder more zgoditi, da se jih toliko zgubi in jih toliko zabrede z pravega pota. To samo in edino pride iz tega, ker jih veliko ne spozna Jezusa za tovarša, ker ga ne poslušajo in ne vbogajo. Kako pa moremo v Jezusovem tovarštvu ostati? Kedar tega pota, kterega nam je on kazal, nikdar

več ne zapustimo! Jezus je z dvema učencema po celem potu govoril, ju poučeval, pa oči so bile njima zavezane in nista ga spoznala, še le zvečer sta ga spoznala, ko se je ločil od nju. Tako Jezus cel pot z nami govori, nas uči, to da ga ne poznamo in s telesnimi očmi ne vidimo. On govori z nami skoz našo vest, govori kakor prijeten in prijazen tovarš, kolikorkrat po božji volji in postavi živimo; govori pa tudi kakor ljubeznivo skerblijiv in miloojster prijatelj, kedar pot čednosti zapustimo. Jezus, naš tovarš govori in se oglašča v našem sercu, dokler posvetni hrup in šum tega glasu ne zaduši, vsak dan, vsako uro govori z nami, nas k dobremu opominja, nas od hudega odvrtača, nas razveseljuje in naše serce nebeskega veselja navdaja. Tako govori Jezus zmiraj z nami, al ah! koliko jih je, da bi ga poslušali, kako malo jih je, da bi te prijazni glas skerblijivega tovarša spoznati hotli. Veste, koga nočete poslušati — Jezusa našega dobrega tovarša. Preljubi! pregrešne tovarše zapustite, in Jezusa si za tovarša izvoljite. Njega se deržite, njega poslušajte, le kdor se njega derži, se ne pogubi. Jezus je grajal učenca, da je njun um bil tako zavezan, da ga nista pred zastopila, al kar mi veliko več ne zaslužimo ostrega grajanja? Jezus je učencema kazal na sv. pismo: „Preiščite sv. pismo, ono je, ki priča od mene.“ Tako tudi k nam govori po besedi sv. pisma, sv. evangelja, po pridigah in keršanskih naukih. Tako govori Jezus Kristus z nami, al kako malo ga mi poslušamo. Zares mi ne bomo imeli pravičnega zgovora, ako ga ne poslušamo. Kadar ga pa poslušamo, moramo tudi kakor dva učenca ostro posvarjenje ponižno prevzeti. Včasih nas Jezus ostro posvari in terdo prime; pošlje nam britkost in žalost, križev in težav, hoče nas posvariti in k sebi verniti ali pri sebi ohraniti. Oh poslušajmo njegov mili glas, in to grenko posvarjenje voljno in tiho nosimo!

S k l e p.

Popotniki smo — Jezus naš tovarš. Ako smo Jezusa cel pot poslušali, bomo tudi, kedar se bo nagnul dan našega življenja, reči mogli: „Gospod ostani z nami, že se mračí in dan se je nagnul.“ In Jezus take prošnje ne bo odrekel,

ostal bo pri nas, kedar bojo se bližale nevarnosti témote. Ž njim bomo srečno dosegli cilj našega potovanja. Učenca sta ga spoznala na lomljenju kruha, tudi mi Jezusa spoznamo, kedar kolj se nam lomi kruha in ga zavživamo v sv. rešnjem telesu. Učite se ljubi kristjani od teh dveh učencev lepo imenitno molitev, ktera je v teh besedicah zapopadena: Gospod, — o Gospod, ostani ti zmiraj z nami, ostani pri nas in kedar se bo mračilo v našem sercu, ne zapusti nas, posebno tedaj ne, kedar pride večer našega življenja; in kedar bomo stali pred temnimi vrati večnosti, tedaj ostani z nami, tedaj nas obarnaj, dokler ne bo mrak minul in večni dan zasvital. — Amen.

Pridiga za prvo nedeljo po veliki noči.

(Mir vam bodi! Gov. M. H.)

„Jezus je v sredo med nje stopil, in jim rekel: Mir vam bodi!“ Jan. 20, 19.

V v o d.

Sveto noč, ko je v skalnatem hlevu Betlehenskem rodil se zveličar sveta, so angeli peli: „Čast Bogu v visokosti in mir na zemlji ljudem, ki so dobre volje!“ Spet je svet večer, — prvi večer velikonočni — in apostoli so v Jeruzalemu zbrani. Njih serca so čudovitno ginjene; mila žalost nad grozovitno smertjo Gospodovo, strah pred judi in sopet vesele novice, da je križani ustal in se ženam prikazal! — Dobri učenci ne vejo, ali bi se imeli bati in žalovati ali se veseliti: kar skozi zaklenjene duri Jezus med nje stopi. Kdo zapopade, kdo zamore izustiti, kaj uboge serca zvestih učencev počutijo, zagledati svojega križanega Gospoda živega in po nebeško lepega! S prijaznim glasom, ki ga tako dobro poznajo, pozdravi jih: „Mir vam bodi!“ In jim kaže roke in stran, in znamenja pet kervavih ran svojih. Ja! on je, Jezus, Zveličar, ljubljeni Gospod je!

Priserčni kristjani! Mir so oznanovali angeli božji ljudem dobre volje, ko je učlovečeni Sin božji luč sveta zagledal; mir vam bodi! so bile perve besede, s kterimi zveličar,

slavni premagavec smerti in pekla, svoje ljube učence pozdravlja: to zlato pozdravljenje: „Mir vam bodi!“ bodi naj tudi zapopadek moje današnje pridige; za to kličem: „Mir vam bodi!“

Sveti mir s Bogom, ali mir vesti,
lepi hišni mir,
mir sosedni, in
mir deržavni.

Poslušajte v imenu Jezusa, ki je častitljivo od mertvih ustal.

Razlaga.

Jalem alejkon! „Mir ti bodi“ so bile in so še dan današnji navadne besede, s katerimi se v jutrovih deželah ljudi pozdravljajo. In kaj zamore prijatel prijatlju, kaj človek človeku lepšega in boljšega voščiti, kakor ljubi, sveti mir? — Pa dokler ni Sin božji na svet prišel in za grehe sveta terpel in umerl, so bile te besede le pobožna želja, le ponižno zdihoвање ubogega serca; zakaj dokler ni bil človeški rod rešen izvirnega greha in prirojenega dolga, ni umel in ni mogel imeti pravega, resničnega mira. Tam na Golgati se je razcvetel iz nedolžne kervi Jezusove pravi mir za vsako verno serce, — tam je bilo nedolžno jagne božje zaklano za grehe sveta, in žlahtna cena njegove kervi je sprava, mir s Bogom. Po vsej pravici je tedaj mogel Jezus po svojem ustajenji ljubim učencem reči: Mir vam bodi, in ker jim je rane svojih rok in svoje strani kazal, jih je opomnil, kako drago, namreč za svojo kerv, s svojim življenjem jim je prikupil ta žlahtni mir in spravo s Bogom.

Ljubi bratje in sestre keršanske! tudi vam bodi

1. ta prežlahtni sveti mir s Bogom, mir sprave in ljubezni božje! Že pri sv. kerstu nas je vzel Jezus v ta svoj sveti mir božji. — Tam smo bili omiti, očiščeni poerbanega greha, postali smo otroci božji, in v zastavo ljubezni božje je sveti Duh svoje prebivališče vzel v našem sercu. — „Vade in pace et Dominus sit tecum“ to je: „Pojdi v miru in Gospod naj bodi s teboj!“ tako so nas pozdravili mašnik po sv. kerstu, in srečnega otroka božjega so nas nesli ljubi botreji

od sv. kersta, in veseli so nas, novo posvečeno stvar božjo ljuba mamka položili na svoje ljubeznivo serce. O sveti neprecenljivi mir božji, ki ga dete dobi pri sv. kerstu, on varuje, on osladkuje lepe leta otroške, on bliskeče iz nedolžnega očesa otroškega, on slajša vesele dni mladostne, on stori, da se obraz nedolžnih otrok sveti angeljske lepote! O srečen vsak kristjan, ki ta sveti mir božji varuje in hrani vse svoje žive dni, ki si hrani mirno nedolžno vest, in ne zgubi po grešnem življenju gnade in ljubezni božje!—Pa ta sveti mir božji, kako rad in kako prederzno se zapravlja! Kakor je nekdanj zgubljenemu sinu hiša očetova pretesna in pretiha bla, da je starega očeta zapustil in podal se v daljne dežele, podal in spustil se v razujzdano življenje: tako zapušča marsikteri človek lepe pohlevne pote svoje mladosti, zapusti Boga, zgubi gnado božjo, in v revno serce, kjer je poprej prebival tihi sladki mir božji, priburijo nepokojni gosti, nečistost, nesramnost, lakomnost in drugi grehi, in svetega mira, pokojne vesti ni duha ne sluha več: „Hudobni nimajo mirú.“ In glej nezapopadljivo usmiljenje božje! tudi zdaj ti ponuja ljubeznivi Jezus svojo ljubezen, spravo in mir z Bogom. On je postavil zakrament sv. pokore, in ako prideš zgrevanega in ponižnega serca in spoveš in obtožiš se, kar si grešil, te odveže njegov namestnik tvojega dolga, tvoja hudobija je izbrisana, v tvoje revno serce se verne zgubljeni mir in v zastavo svoje ljubezni pride Jezus sam k tebi v presvetem rešnjem telesu, in je tvoj gost, tvoj prijatelj, tvoj zveličar, tvoj Bog.—Ljubi farmani! vi ste ta sveti velikonočni čas sv. zakramente pokore in rešnjega telesa prejeli, in rad, rad hočem upati, da ste sv. zakramente vredno prejeli, in zadobili mir sprave božje, mir pokojne, čiste vesti. O hranite ta mir, kot nar večje blago. Dokler imaš pokojno vest in mir božji v sercu, si v narvečej bridkosti, v žalosti, v boleznih in preganjanju srečnejši, kakor je tisti, ki tega mirú nema, v vseh svojih časnih dobrotah in pregrešnih sladnostih. Nar modrejši mož starega zakona, slovesni kralj Salomon je „imel vsega obilno, kar more človeka razveseliti. Imel sem, kar je oko le pozelelo, in sercu sem vsako veselje rad pripravil. Pa če sem svoje naredbe, svoje gonenje

in prizadevanje čisto pregledal, našel sem golo igračo in goljufno srečo, dobička, miru pa nobenega.“ V vseh posvetnih dobrotah in sladnostih ostane serce prazno in nepokojno, in poželuje po neznanem blagu, ako nema gnade in ljubezni božje. To nam priča sloviti učenik sv. Avguštin. Bil je Avguštin mlad, lepe postave, visoko učen, njegovo ime je slovelo po vesoljnem Rimskem kraljestvu, in vse sladnosti posvetne je mogel uživljati, pa ni našel mirú, dokler se ni v službo sv. vere Jezusove podal, in po lastni skušnji pričuje: „Nepokojno je serce človeško, dokler ne počiva v tebi o Gospod!“ Pravi mir je le pri Jezusu, ki pravi: „Svoj mir dam vam, svoj mir zapustim vam, ne kakor svet ga daje, ga jaz vam dam.“ (Jan. 14, 11.) Za to kličem iz globočine serca: Mir vam bodi, sveti žlahtni mir z Bogom, in

2. mir z bližnjim. Bodi vam

a) lepi hišni mir. Ne vem, kaj bi mi moglo v keršanskem pohištvu bolj dopasti, kakor kadar med hišnimi lepo zastopnost in prijaznost najdem. Oče in mati zapovedujeta, otroci in posli pa veselo bogajo. Fletno napredujejo dela, o pravem času se opravlja vsak posel, veselo nedolžne pesmi se razlegajo po polju in hiši, in pobožne molitve se glasijo iz zjedinjenih serc. Pride kaka težava, jo hišni pohlevno nosijo in se med seboj tolažijo; pa tudi vsakega veselja se zjedinjeno veselé. „Kako dobro je in kako fletno, kadar bratje edino med seboj živijo.“ „Blagor jim, ki so mirnega serca, otroci božji se bojo imenovali.“ Kjer pa ni hišnega mirú in zastopnosti, kjer gospodar na pravo in gospodinja na levo vlačí, kjer si zakonski nasprotujejo, se zavolj vsake trohice pikajo in zmirjajo, tam se tudi otroci spridijo, pridni posli se take službe branijo. Namesti vesele molitve slišiš kletvo in hudičevanje, namesti lepih izgledov vidiš pohujšanje. Blagoslov božji beži in hiševanje rakovo pot leti. Keršanski gospodarji in gospodinjé! vaše življenje je težavno in trudljivo, delo in skerb vas čaka dan na dan, križi in bridkosti pridejo, ko se jih nar manj zavzamete; o ne grenite si težavnega življenja še po nemiru in razpertju, imejte poterpljenja med seboj, prizanašajte eden drugemu svoje slabosti in pregrehe, in živite v ljubem hišnem miru.

Lepi hišni mir poslajša vse težave in nesreče, on poslajša tudi uboštvo in revo: „Suh kos kruha v miru je boljši, kakor s kolino nagačena hiša v prepiru; ena skleda zelja s ljubeznijo je boljša, kakor pitan vol s sovraštvom.“ Prip. 1, 15. 17.

Mir vam bodi! ljubi hišni mir, pa tudi

b) lepi mir sosedni, mir po vasih, v srenji in fari. Saj so vsi farmani bratje in sestre, ki imajo taisto mater, svojo farno cerkev, saj so vsi udi srenjski ljubi sosedni, ki veliko zamorejo, ako so v miru zjedinjeni. Bil je bogat knez, ki je imel dežel, mest in gradov in obilno zamoženja. Zbolel je in svoje dežele, mesta in gradove, zlato in srebro, in kar je imel, razdeli enako med svoje sinove. Čuti, da je smert pred durmi, in pokliče sinove k svojej postelji. Na mizi zraven postelje leži snopek leskovih palic. Umirajoči knez zapove sinovom, enemu za drugim, naj da cel snopek palic ob enem prelomi. Ker se sinovi takemu ukazu čudijo in rečejo, da jim ni mogoče, debeli snopek na enkrat prelomiti, ukaže stari oče, da palico za palico iz snopka vzamejo in jih zlomijo. To vsak lahko stori. Zdaj povzame stari knez besedo in govori: Ljubi sinovi moji! dokler ste kakor taisti snopek palic združeni in zjedinjeni, dokler mirno med seboj živite, ne bo sovražnika, ki bi vas zamogel premagati. Ako ste pa med seboj nemirni, v kregu in razpertju, bojo vas sovražniki lahko premagali, kakor se taiste leskove palice ena za drugo lahko zdrobijo. Sosedni, farmani! ali čutite resnico, ktere stari knez svoje sinove uči. Zjedinjena moč veliko zamore, prepir in razpertje pa oslabuje. To resnico je že stari ajd, kralj Micipsa spoznal, ki pravi: Sloga jači, nesloga tlači!

Zatoraj bodite mirni med seboj in varujte se razpertja in prepira. Soseščina, kjer se sosedni zastopijo, radi eden drugega podpirajo, cveti in obogati. Kjer pa je razpertje in prepir, tam eden drugega slabi in na slednje vsi skupej obožajo. Fara, kjer se farmani lepo zastopijo in s svojim fajmoštrom stojé, je imenitna in ne terpi med seboj nevernih in razujzdanih ljudi in malopridnih poslov, tam je o nedeljah cerkev polna, oštarija pa prazna, in vse, kar v sveti cerkvi vidiš, je lepo in čedno

in spodobno; lepo okinčana cerkev hvali edinost in pobožnost farmanov. Zato: Mir bodi med vami, farmani in sosedi!

c) Mir bodi tudi v deržavi, v cesarstvu, po celem svetu! Hvala Bogu! mir je zdaj med cesarji in kralji. Pa ni dolgo, kar so se na izhodni strani Evrope armade bile, da je tekla kri gnati mlinskih kamnov. Ni dolgo, kar je naša deržava zdihovala in jokala strašne, kervave vojske. Rane še niso zacelele, ktere je storil nam strašni punt in huda vojska. O prašaj mater, sestro, ženo, nevesto, zakaj da joka, kader se spominja vojske? Oh! sinu, brata, moža, ženina jej je pobrala huda vojska in zdaj še tolažbe nema, da bi na njegovem grobu mogla jokati in moliti. Ali zdaj imamo mir, in ne moremo drugega, ko Boga hvaliti in ga prositi, da keršanskim kraljem in oblastnikom prave zastopnosti in edinosti daruje, in nam ljubi mir ohrani. Pa tudi mi moramo, kar je pri nas, ljubi mir varovati in ostati zvesti podložni svitlega cesarja Franca Jožefa, žlahtnega kneza, ki ga nam je Bog v svojej milosti dal.

S k l e p.

Ni boljšega, ni svetejšega, kakor je sveti mir in pokoj. Zatoraj kaj želite svojim ljubim rajnim, ko jih v černo zemljo položite? „Bog jim daj večni mir in počitek“, tako zdihujemo in prosimo za ljube rajne.— Pa ne le samo tam v večnosti, tudi tukaj na zemlji ni boljšega, kakor ljubi mir in sveti pokoj. Zatoraj ljubi moji poslušavci! skerbite, da bote v miru in pokoju živeli z Bogom, s svojimi hišnimi in sosedi, in da ljubi pokoj ohranite po deželi. Varimo se greha, tako bomo imeli mir z Bogom, mirno in sladko vest bodemo v persih nosili; bodimo ljubeznivi in prijazni, poterpežljivi: tako bode lepa zastopnost in sladki mir prebival po hišah in vaseh, po farah in soseščinah; — bodimo zvesti in pokorni podložni: tako bomo uživljali zlatega miru in pokoja po celem cesarstvu! Zatoraj izdihnem iz celega serca in vas pozdravljam, kakor je pozdravil Jezus svoje učence: Mir vam bodi! Amen.

Kerščanski nauki.

XX. Glej katekizem; od: „Kaj se pravi keršansko ljubiti“, do: „Kaj se pravi Boga čez vse ljubiti?“

V v o d.

Govoril sem vam v kerš. naukih od keršanske vere in od keršanskega upanja. Iz vere pride upanje; kajti kdor Boga pozna, in veruje, da je vsemogočen in moder, dobrotljiv in usmiljen, resničen in zvest, ta bode tudi terdno vse dobro od njega pričakoval, bode na Boga upal. Kdor pa na Boga veruje, in na Boga upa, ta bode tudi Boga gotovo ljubil; iz upanja in vere pride ljubezen: Zdaj ostanejo vera, upanje in ljubezen, to troje, nar veči med temi pa je ljubezen.“ Zatoraj govorim vam sedaj o kerš. ljubezni. Kakor vam sem govoril o veri, katero nam je Jezus iz nebes prinesel, in o upanju, kterega nas je Jezus učil in zagotovil, ravno tako vam govorim o ljubezni, katero nam je Jezus zapovedal. Ktere ljubezni nas je pa Jezus učil? „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje misli, in iz vse svoje moči. To je prva zapoved. Druga pa je nji enaka: „Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.“ Mark. 12, 28. Keršanska ljubezen ima toraj dve vejici: Ljubi Boga čez vse, in: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Zatoraj govorim tudi jaz naj prej od ljubezni do Boga, in potem od ljubezni do bližnjega.

Danes toraj o ljubezni do Boga, in vam pokažem:

1. Kaj se pravi Boga ljubiti? 2. Zakaj smo dolžni Boga ljubiti? in 3. Kako smo dolžni Boga ljubiti?

Razlaga.

1. Boga ljubiti se pravi: v svojem sercu veselja in dopadanja do Boga imeti, ga častiti, poštovati in hvaliti. Kakor je vera in upanje, ravno tako je tudi ljubezen dar božji: „Ljubezen božja, pravi sv. Pavel, je izlita v naše serca po svetem Duhu, kateri nam je dan,“ Rim. 5, 3. Človek ima že od natore nagnjenje k ljubezni. Bog nas je tako stvaril, da ljubezen v svojem sercu občutimo in ljubimo, kar

nam dopada. Kdo je učil nedolžno dete svojo mater ljubiti, in kako serčno jo objemlje, se na njene persi naslanja in se za njo boji; ali kdo uči pošteno mater svojega otroka ljubiti? Tako smo že stvarjeni za ljubezen. Sveto, božjo ljubezen pa vlije sv. Duh pri svetem kerstu v naše serca. Sv. Duh je naši duši to, kar je duša telesu. Duša oživlja naše telo; ona ni od telesa, ampak od Boga dana; ravno tako oživi sv. Duh božjo ljubezen v naših dušah, da imajo veselja do Boga, da njim dopada Bog in njegove visoke lastnosti in popolnamosti, da Boga nar. popolniše bitje častijo, poštujejo in hvalijo. Ta ljubezen pa ni od duše, ampak od sv. Duha, ki jo v naše serca vlija, je toraj božji dar in čeznatorna čednost. — Boga ljubiti se pravi dalje: zavoljo Boga vse voljno storiti, kar nam je zapovedal. Kerš. otroci! kdaj smete reči, da svojega očeta ljubite? Alite le tedaj, ako ste mu lepo pokorni in zvesto njegovo voljo spolnujete. Ravno tako smemo le tedaj tudi reči, da Boga ljubimo, ako voljno delamo, kar nam je zapovedal. Zatoraj pravi Jezus: „Kdor ima moje zapovedi in jih spolnuje, ta je, ki me ljubi,“ Jan. 14, 21. Glejte to je, Boga prav ljubiti: do Boga in božjih reči veselja in dopadanja imeti, Bogu in božjim rečem spodobne časti in hvale skazovati in božje zapovedi zvesto spolnovati.

2. Zakaj pa smo dolžni Boga ljubiti?

Vse nas napeljuje k ljubezni božji in nam govori: ljubite Boga. Zakaj smo tedaj dolžni Boga ljubiti? Dolžni smo ga ljubiti: a) Zato, ker je Bog ljubezen. 1. Janez. 4. 8. Bog je zares ljubezen, ker iz ljubezni je vstvaril nebo in zemljo, čiste duhove v nebesih in človeka na zemlji. On skerbi iz ljubezni do nas tudi za naše večno zveličanje, ker želi in hoče, da bi vsi ljudje zveličani bili; njegova vsegamogočnost in modrost služite njegovi ljubezni, da vse, kar stori, ali dopusti, da se zgodi, da vse ljudem k zveličanju pomaga in služi. In vse, kar je stvaril, je le zato vstvaril, da bi ga ljudje spoznali, njegovo ljubezen vidili, ga častili in se v njih sercih ljubezen do njega tako ljubeznivega Očeta vnela, in ga čez vse ljubili. Tedaj vse, kar vidimo, nam pravi, Bog je ljubezen, ljubite ga.

b) Dolžni smo Boga ljubiti, ker nam je zapovedal ga ljubiti. Velika bi bila gnada božja, ko bi nam Bog le dopustil, da bi mi revne stvari ga smeli ljubiti. Da bi nam pa serčnost dal, ga ljubiti, je iz ljubezni do nas ljubezen zapovedal. Že po Mozesu jo je Bog zapovedal, in Jezus jo je za prvo zapoved v svoji postavi oznanil. Nekdo pisarjev vpraša: „Ktera je prva vseh zapoved? Jezus pa mu je odgovoril: Prva vseh zapoved je: Poslušaj Izrael! Gospod tvoj Bog je edini Bog. In ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje misli, in iz vse svoje moči. To je prva zapoved. Druga pa je nji enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.“ Mark. 12. 28 — 31. O priložnosti, ko je Jezus svoje poslušavce srečne imenoval, zato ker ga vidijo in slišijo nebeške resnice učiti, ga neki judovski učenik skuša, rekoč: „Učenik! kaj naj storim, da večno življenje zadobim? On pa mu reče: Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje moči, in iz vse svoje misli, in svojega bližnjega, kakor samega sebe. In mu je rekel: Prav si odgovoril, to stori, in boš živel.“ Luk. 10. 25 — 28. Mat. 22. 35 — 40.

c) Zato, ker je ljubezen k zveličanju potrebna. Le tiste dela so dobre in večnega življenja v nebesih vredne, ki so po božjih zapovedih in iz ljubezni do Boga opravljene, ktere pa niso iz ljubezni storjene, so brez vsega zasluženja pred Bogom. To sv. Pavel uči, rekoč: „Ako bi vse svoje premoženje za živež ubogim razdelil, in ako bi svoje telo tje dal, tako da bi gorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne pomaga.“ 1. Kor. 13, 3. Dela brez ljubezni storjene, so po zunanjem ravno take, ko tiste, ki so iz svete ljubezni storjene; pa ravno zato so pred Bogom brez zasluženja, ker niso iz ljubezni do njega storjene. Glejmo, kdo je več del storil, molil, se postil, kot farizeji, in Jezus jih je vendar zaverigel, pa ne zato, kakor da bi bile njih daritve, molitve, posti, ubogajmedajanje zoper božjo zapoved, pregrešne; ampak le zato, ker jih niso iz svete, čiste ljubezni do Boga storili, ampak so jih le storili iz napuha, da bi jih ljudje obrajtali. Iz hude korenine so zrastle, dela toraj so zaveržene.

Pa tudi dobre dela, ktere kristjan stori, ki je v smertnem grehu, so brez zasluženja pred Bogom, on ga ne more zveličati,

ker ga smertni greh zaderžuje, in mora grešnika po svoji pravici kaznovati, kajti grešniku manjka prave božje ljubezni!

d) Dolžni smo Boga ljubiti iz hvaležnosti, ker nam vse daje, kar nam je za dušo in telo treba. Kteri po dobrotah božjih, ki nam jih je Bog za dušo dal od prvega greha naših staršev do Jezusovega vnebohoda in do današnje ure, in tudi za telo od našega rojstva do današnjega dneva, ni k ljubezni božji obujen, ta je zares mertev za večno življenje. Še živina kaže po svoji natori ljubezen in hvaležnost do tistega, ki ji jedi poklada; le človek zamore tako hudoben biti, da svojemu Bogu ni hvaležen in ga ne ljubi; in človek, kteri ni v stanu božjih dobrot sošteti, ktere vsak dan iz božjih milostljivih rok prejme. Pa še vse večje dobrote je Bog obljubil v nebesih dati tistim, kteri ga bodo prav ljubili. Ljubimo tedaj Boga, ker nas je pred ljubil. 1. Jan. 4, 19.

3. Kako pa smo dolžni Boga ljubiti?

Tudi to nas je Jezus učil. Ljubiti smo ga dolžni:

a) iz vsega serca; ljubimo ga iz vsega serca, kader občutimo nar večje veselje v sercu do njega, edinega Boga in Gospoda, se njegovi volji v vsem podveržemo, da nagibe svojega serca le njegove zapovedi vižajo, in vse iz serca trebimo in odvracujemo, kar bi nas v ljubezni motiti in slabiti zamoglo, da bi ga ne želeli zmiraj bolj popolnoma ljubiti.

Ni pa zoper voljo božjo, tudi druge stvari ljubiti zraven Boga; saj je Bog vse vstvaril, in kar je on storil, je dobro; vse reči nas Boga spominjajo, ker vemo, da vse je njegovo, in stvarjene reči tudi veselje do Boga v naših sercih obudé. Le močno razločna je ljubezen do Boga od ljubezni do ljudi ali drugih stvari. Starši ljubijo svoje otroke, otroci svoje starše, možje svoje žene, žene svoje možje, prijatli svoje prijatle; in ta ljubezen božji ljubezni ne škoduje, dasiravno se iz vsega serca radi imajo, ker Boga vendar še bolj in čez vse ljubijo, ker nobeden ni tako dober in popolnoma, kot on. Bog tudi ni razžaljen, če bogaboječi kristjani druge stvari ljubijo, da le Boga čez vse časté, in so njegovim zapovedim pokorni in takih reči ne ljubijo, ktere bi njih serca od Boga odvracale in sveto ljubezen v sercih zaduševale.

b) Boga moramo iz vse duše ljubiti. Iz vse duše ljubi Boga, kteri vso moč duše obrača, božjo voljo spolnovati. S svojim umom si prizadeva Boga spoznati, njegove svete za-

povedi zvedeti, da bi vse dopolnil, svojo voljo obrača le v to, da bi se z božjo voljo zjedini, le to želela, kar je volja božja, svoji volji pa, ktera je volja skaženega človeka, se popolnoma odpovedal in ji odmerl, ker le božja volja je sveta. Spomin mu služi, da ohrani vse, kar zve od Boga, da se ob pravem času vsega spominja, kar je storiti, da Boga prav počasti.

Po veri spozna kristjan božje lepe lastnosti, duša jih pre-mišljuje, in bolj ko na Boga misli, lepši se ji zdi, in bolj ko ji do-pade, močnejše so želje po njem, in želi ž njim pri njem biti; zato si prizadeva vse storiti, karkoli zve, da Bog hoče, in mu želi dopasti. K temu ji pa ni nobene zapovedi treba; do Boga ima čedalje večje veselje, sveto nagnjenje se budi v nji do Boga; njegove zapovedi ji zmiraj bolj dopadajo, in želi se božji volji v vsem podvreči. Zato pa tudi prosi, da bi jo Bog sam vižal s svojo gnado, da bi mu bila vselej pokorna, ker ve, da le tisti pridejo v nebesa, ki njegovo sveto voljo dopolnujejo. Močnejše želje pa nima, kakor z Bogom in pri Bogu večno biti.

c) Iz vseh svojih misel. Ljubezen viža v kristjanu vse misli, želje, nagnjenja, veselje, žalost, upanje, strah, jezo, vojsko-vanje in premagovanje, in daje mu moč in serčnost k dobremu. Ona stori, da s pomočjo gnade svetega Duha grehu odmerjemo, in se svoji volji odpovemo; in bolj ko grehu odmerjemo, bolj nam Bog dopada in mi Bogu, zato, ker ga ljubimo. In boljšo voljo ko imamo, vse svoje misli, želje, besede in dela po njegovi sveti volji vselej obračati, svetejši smo tudi pred Bogom. Vze-mimo si izgled nad nečistim človekom, kateri drugi spol pregrešno ljubi, ali je blaga ali časti lakomen, ali nad sovražnim; koliko taki terpe, da bi svojemu nagnjenju in željam zadosti storili; njih misli so le v drugem spolu, v blagu, v časti in v maščevanji. Kteri pa Boga ljubi, njemu so vse take misli in želje zoperne, zato ker od njegovega hudega poželjenja pridejo; njegova volja jih božji zapovedi podverže, da nič več kaj takega ne misli in ne želi, ampak kar je božjega. Tako vojskovanje ima vsak kristján v sebi, ker človeško natoro ljubi, kar željam telesa ne dopada, in se vojskuje zoper sveto ljubezen, ktera pa le to ljubi, kar Bogu dopada, in ker se boji, da bi se Bogu zameril. Pravičen kristjan zdihuje v ti vojski s svetim Pavlom, rekoč; Kdo me bo rešil iz te vojske, da se telo ne bo vzdigovalo zoper duha, temuč

da bo vselej duhu pokorno, da bo sveta ljubezen gospodovala v človeku? Gnada Jezusa Kristusa, Gospoda našega.

d) Iz vse moči. Ko kristjan Boga iz vsega svojega serca, iz vse svoje duše in iz vseh svojih misel ljubi, ima tudi močno in stanovitno voljo po unajnih delih pokazati, da svojega Boga zares čez vse ljubi. Ko bi kristjan sladkost do Boga v svojem sercu občutil, bi ga zato še prav ne ljubil; on mora tudi vse storiti, kar Bog zapove, in po takih delih še le ljubezen do Boga prav pokaže. To nas Jezus uči, ker pravi: „Ako me ljubite, spolnujte moje zapovedi. Kdor moje zapovedi ima, in jih spolnuje, tisti je, ki me ljubi. Kdor me ne ljubi, ne spolnuje mojih besed.“ Jan. 14, 15. „Zakaj to je ljubezen božja, da njegove zapovedi deržimo, in njegove zapovedi niso težke.“ 1. Jan. 5, 3.

Ljubezen božja je stanovitna volja vselej božje zapovedi zvesto spolnovati. Da kristjan voljo božjo dopolnuje, vse svoje dušne in telesne moči v to obrača, in vse raji terpi, kakor da bi smertni greh storil. Božja ljubezen vodi njegov jezik, da ž njim Boga hvali in časti, ali drugim božjo hvalo in njegove dobrote pripoveduje, jih od hudega k dobremu keršanskemu življenju nappeljuje. Če mu Bog tudi nadloge ali nesreče pošlje, ga vendar nespremenljivo ljubi, se mu zahvali, in svoje terdno upanje vanj razodeva, da ga ne bo čez moč skušal. Svoje oči in roke proti nebu povzdiguje, in Boga moli, njegove noge mu morajo služiti Boga častiti, da gre v cerkev, kjer Bog gnade deli, in da ga nikoli v take kraje ne nesó, kjer bi ljubezen do Boga slabela. Ljubezen božja je v kristjanu, kot ogenj, več ko se naloži, več tudi zgóri; več dobrega ko stori, raji dela; več ko terpi, raji terpi, ker poglavitna želja v njem je Bogu dopasti, in zato nič težko ne stane, trud in vojskovanje je za-nj veselje, ker v tem pokaže, kako Boga ljubi. Od take ljubezni sv. Pavl govori, rekoč: „Ljubezen Kristusova nas žene, ker menimo, da, če je eden za nas umerl, so tedaj vsi umerli, in za vse je Kristus umerl, da tudi, kateri živé, ne živé več sebi, ampak njemu, ki je za nje umerl, in spet ustal.“ 2. Kor. 5, 14, 15.

S k l e p.

Ljubi kristjani! vemo sedaj, kaj se pravi Boga ljubiti, zakaj smo dolžni Boga ljubiti, in kako smo dolžni Boga ljubiti. Oh le

ljubimo Boga, ker je vse ljubezni vreden, oh le ljubimo Boga in to svojo ljubezen s tem dokazujmo, da se greha zvesto varujemo in božjo voljo zvesto spolnujemo. Keršanska ljubezen nas vredne stori nebeškega veselja, kjer bodemo Boga še le prav in vredno ljubili. Vera bo minula, kajti gledali in spoznali bomo, kar tukaj verujemo, — upanje bo minulo, kajti uživali bomo, kar smo upali, — ljubezen pa nikoli ne mine, tudi tam v večnosti ne, ljubezen ostane vekomaj! Amen.

XXI. Glej katekizem od: „Kdo je naš bližnji“ do: „Kako se pokaže ljubezen do Boga in bližnjega.“

V v o d.

Pervo steblo keršanske ljubezni sem vam kazal danes osem dni. Učil sem vas naše perve, nar večje zapovedi: „Ljubi Boga čez vse.“ Slišali ste: kaj se pravi Boga ljubiti, zakaj smo dolžni, in kako smo dolžni Boga ljubiti. Oh ljubi moji! le pridno obujajte te tri božje čednosti, da vam Bog daje žive vere, terdnega zaupanja in goreče ljubezni. Da pa Boga prav in resnično ljubite, s tim kažete, da njegovo sveto voljo zvesto spolnujete: „Kdor moje zapovedi ima in jih spolnuje, ta je, ki mene ljubi“; oh da bi nam vsem te Jezusove besede vedno pred očmi stale!

Danes govorimo od drugega stebila keršanske ljubezni. Ko je Jezus od zapovedi: „ljubiti Boga čez vse“, govoril, je rekel: „Druga zapoved je tej enaka: ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.“ Zatoraj vam danes govorim od ljubezni do bližnjega in vam povem:

1. Kdo je naš bližnji; 2. zakaj smo dolžni bližnjega ljubiti; in 3. kako smo dolžni bližnjega ljubiti?

Razlaga.

1. Kdo je naš bližnji, nas je Jezus lepo učil. Nek judovski učenik je prašal Jezusa: „Kdo je moj bližnji?“ Jezus je pa odgovoril: Nek clovek je šel od Jeruzalema doli v Jeriho, in je padel med razbojnik, kteri so ga tudi obropali, in z ranami obdali, ter so šli in ga pustili na pol mertvega. Primerilo se je pa, da je neki duhoven šel po tistem potu; in ga je vidil, in je memo šel. Ravno tako je tudi levit, ko je prišel na to mesto, in ga

vidil, memo šel. Neki popoten Samarijan pa je prišel do njega, in ko ga je vidil, se mu je v serce smilil. In je pristopil in mu obezal rane, in je vlil v nje olja in vina, in ga je posadil na svoje živinče, ter ga peljal v gostivnico, in ga oskerbel. In drugi dan je vzel dva denarja, in jih je dal gostivniku, in je rekel: Skerbi za-nja, in kolikor več izdaš, ti bom jaz nazaj grede povernul. Kteri te dveh se ti zdi, da je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike? On pa je rekel: Tisti, kteri mu je usmiljenje storil. In Jezus mu reče: Pojdi, in tudi ti tako stori.“

Judi in Samaritani si niso bili dobri, temuč sovražni, vendar se je Samaritan ptujega in nesrečnega juda usmiljil. Jezus nam pa zapoveduje: storiti tudi tako! In Jezus sam je ljubil vse, tudi svoje morivce, in nam izgled dal, da bi tudi mi tako delali: „Slišali ste, je rekel farizejem, da je rečeno: Ljubi svojega bližnjega, in sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam povem: „Ljubite svoje sovražnike, dobro jim storite, kteri vas sovražijo, in molite za nje, ki vas preganjajo in obrekujejo, da bote otroci svojega Očeta, ki je v nebesih, kteri da svojemu soncu sijati na dobre in hudobne, in da dežiti na pravične in krivične. Zakaj ako le tiste ljubite, kteri vas ljubijo, kakšno plačilo bote imeli? Ali ne delajo tega tudi colnarji? In ako pozdravljate le svoje brate, kaj storite več? Ali ne delajo tega tudi molikovavci? Bodite tedaj popopolnoma, kakor je vaš Oče nebeški popolnoma.“ Mat. 5, 43—48. Prijatle ljubiti, pravi Jezus, ni nič posebnega, tudi neverniki jih po svoji natori iz človeškega nagnjenja ljubijo, ki Boga ne poznajo; Oče nebeški hoče, da tudi tiste ljubite, ki vas ne ljubijo, ki vas clo sovražijo. Zakaj ljubezen v človeku je dvojna, človeška ali natorna, in sveta, keršanska ali nadnatorna.

Res je, da so nam naši dobrotniki in prijatli, naši znanci in krajani, in ljudje naše vere bolj pri sercu, in da jih bolj in več ljubimo. Pa vendar pravi kristjani nismo, če tudi grešnikov, ptujcev, nevernikov in sovražnikov ne ljubimo, to je: jim pravice ne skazujemo, jim sreče ne želimo, jim dobrega ne storimo, za nje Boga ne prosimo, in v potrebi in sili jim ne pomagamo; sovražiti smemo in imamo greh, in ne- ali krivovero, človeka pa moramo vselej ljubiti.

2. Zakaj pa smo dolžni bližnjega ljubiti.

Dolžni smo svojega bližnjega ljubiti:

a) ker je stvarjen po božji podobi. Vsak človek je Bogu podoben, v njem gledamo Boga, in po ljubezni bližnjega kažemo od zunaj, da Boga ljubimo, ktereга ne vidimo. Sv. Janez pravi: „Kdor svojega brata ne ljubi, ktereга vidi, kako zamore Boga ljubiti, ktereга ne vidi?“ 1. Jan. 4, 20.

Ko je mladi Tobija od angelja spremljen v hišo Ragvela stopil, pa se nista poznala, ker se nikoli vidila nista, je precej Ragvel svoji ženi rekel: Glej, kako močno je ta mladeneč mojemu stricu podoben. Potlej jih vpraša: Od kod prideta mladenčca? Odgovorita mu: Mi dva sva iz rodu Neftali, in sva med vjetimi v Ninivi. Vpraša ju: Ali poznate Tobija? Poznava ga, mu odgovorita. Ragvel je začel hvaliti Tobija, kako dober, pravičen in bogaboječ mož da je. Angelj mu pravi: Glej, ta je njegov sin. Od velikega veselja, dasiravno ga ni nikoli vidil, mu reče: Srečen bodi, ga objame, kušnje in veselja joka. Ravno tako jokate tudi njegova žena Ana in hči Sara. Od kod se je ljubezen do mladega Tobija tako naglo vnela v sercu vseh treh, ko ga niso nikoli vidili, in niso vedeli, ali je dober mladeneč ali ne? Od ljubezni do njegovega očeta, starega Tobija, ktereга je Ragvel preserčno ljubil, in mu sin podoben bil. Tako pravičen kristjan svojega bližnjegaljubi, kteri svojega Boga čez vse ljubi; ljubi ga, ko je otrok za Boga častiti in za nebesa vstvarjen, stori mu dobro, kolikor zamore, in želi mu vse dobro.

b) ker bližnjega Bog ljubi; in prizadevati si moramo, ga tako ljubiti, kakor ga ljubi On, ker je njegov otrok. Zato je kristjan, kteri v resnici ljubi, usmiljenega in dobrotljivega serca, vselej pripravljen, dobro storiti. Sv. Duh pravi: „Pravični so usmiljeni in usmiljenja skažejo.“ Prip. 13, 13. Usmiljen človek je prava podoba božja na zemlji, ker nesrečnemu je namesti Boga na zemlji. Kteri Boga prav ljubi, je nemiren v svojem sercu; vedno misli, da bližnjega premalo ljubi, ker vidi, kako Bog nas svoje otroke ljubi, on pa želi v vsem svojega Boga posnemati; to pa ve, da le tisti ga posnemlje, ki je usmiljen in dobrotljiv proti svojemu bližnjemu.

c) ker je tudi Jezus vse ljubil, za vse je na svet prišel, in za vse umerl, da bi bil vse odrešil. Pravičen kristjan si prizadeva Jezusa v vsem, tedaj tudi v ljubezni do bližnjega posne-

mati, ker Jezus nam vsem pravi: Izgled sem vam dal, da tudi vi drugim storite, kakor sem jaz vam storil. In Jezus je na zemlji le dobro delal, svojo božjo milost v delih skazoval. Pravični, ki Jezusa ljubi, tudi svojega bližnjega, prijatla in neprijatla ljubi, ker ve, da so vsi udje njegovega telesa, in da je Jezus vse ljudi ljubil, svoje prijatle in sovražnike.

d) ker smo vsi otroci nebeškega Očeta, bratje in sestre med seboj, in vsi eno upanje imamo, enkrat v božjem kraljestvu v nebesih skupej biti pri svojem nebeškem Očetu.

e) ker je Bog zapovedal, bližnjega ljubiti. Jezus govori, da daje novo zapoved, ne kakor farizeji učé, to je, ni nova, kakor da bi Bog že v stari zavezi ne bil zapovedal bližnjega ljubiti; nova je, ker farizeji drugači učé, kakor je Bog zapovedal, in ljudi motijo, in Jezus jo je v svoji čistosti povedal. Nova je pa le v tem, da se tako serčno ljubite, kakor sem jaz vas ljubil, pravi Jezus, in le po taki ljubezni vas bodo spoznali, da ste moji učenci, moji prijatli in bratje. Po ljubezni se tedaj spoznajo božji izvoljeni, otroci božji in otroci hudičevi; zakaj, kateri ne ljubi brata svojega, ni iz Boga. 1. Jan. 3. Ravno to tudi sv. Avguštin govori: Ljubezen loči otroke božje od otrok hudičevih. Vsi drugi imajo tako natoro, življenje, pamet, tak jezik govoré, imajo svete zakramente, vero; ker pa ljubezni nimajo, so nič. Če se tudi s svetim križem križajo, so kerščeni, z drugimi v cerkev hodijo, tako se vendar pravi božji otroci le po ljubezni od hudičevih ločijo; zato, kar Bog ljubi, hudič pa sovraži, kjer je ljubezen, tam je božji Duh, toda kjer je sovražstvo, tam je hudič. To poterdi tudi sv. Janez, ker nas serčno k ljubezni božji opominja rekoč: „Preljubi! ljubimo eden drugega, zakaj ljubezen je iz Boga. In slednji, kateri ljubi, je iz Boga rojen, in Boga pozna. Kdor ne ljubi, Boga ne pozna; zakaj Bog je ljubezen. Ako se med seboj ljubimo, Bog v nas ostane, in njegova ljubezen je v nas popolnoma. Iz tega spoznamo, da v njem ostanemo, in on v nas; ker nam je od svojega duha dal.“ 1. Jan. 4, 7—13.

3. Kako smo dolžni bližnjega ljubiti?

Tudi tega nas usmiljeni Jezus uči: „Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe“, pravi on. Ljubezen toraj, katero do sam sebe v sercu imamo, ona nam kaže, kako smo dolžni bližnjega

ljubiti. Vsakdo sam sebe ljubi, kaj si pa želi, da bi mu drugi delali? Vsakteri si pa želi:

a) da bi mu nihče kaj hudega ne storil in želel. Že stari Tobija je svojemu sinu rekel: „Kar nočeš, da bi tebi kdo drugi ne storil, glej, da ti komu drugemu nikdar ne storiš“, Tob. 4, 16.; in sv. apostel Pavl uči: „Ljubezen do bližnjega ne dela hudega“, Rimlj. 10, 16. Ako se pa po kersanskem svetu okoli oziramo, najdemo med kristjani zastarane sovražtva, iz katerih, kakor iz peklenskega brezdna, črni kad vednega preganjanja in strašnih krivic hlapi; najdemo satansko nevošljivost, s katero sosed soseda lovi, kot Kajn Abelna, in po hudičevo se mu pri slednej nesreči posmehuje, če se je sosedu pa lepa sreča primerila, mu nevoljnost in žalost na obrazu beremo. Pa ne le to. Vidimo med kristjani očitne tepeže in razboje, kakor da bi ti divjaki bili; zapazimo med njimi nespodobne tožbe, grešne goljufije, in malo-pridne tatvine; slišimo eden čez drugega hudičevo legati, krivo soditi in prederzno govoriti. — Joj mene! kje je ljubezen do bližnjega, ktera nič hudega ne dela? Prijatelj! vprašaj sam sebe, ali kaj takega želiš? Mislím, da ne, torej tudi drugim storiti in želeti ne smeš.

b) Da bi mu vsakteri dobrega želel.

Nar večja dobrota in sreča vsakemu človeku je, da se večno zveliča. Zatoraj moramo želeti in tudi moliti, da se naš bližnji večno zveliča: „Molite eden za drugega, da bote zveličani“, opominja sv. Jakob. Ne morem, da bi tukej ne opomnil družbe ssv. Cirila in Metuda, ktero so naš slovenski Oče, gospod Anton Slomšek, milostljivi lavantinski škof, med Slovence vpeljali. Ta cerkveni knez so žalostnega serca pretehtovali, da velika dušna in telesna nesreča od tod zvirá, ker se ta narod v veri močno loči; zatoraj so imenovano družbo pod obrambo Marije matere božje in slovanskih apostelnov ssv. Cirila in Metuda osnovali; in vse slovenske katoljčane povabili v to družbo, naj bi slehern družnik vsak dan en Očenaš in 1 Češčenomarijo zmolil, s pristavkom: „Ss. Ciril in Metud, za nas Boga prosita.“ Namen te molitve je: „naj bi Bog vse Slovane v edino sveto rimsko katoljško cerkvo združil“, ktera je pravi Jezusov hlev. Kdor k tej družbi pristopi, se tudi odpustikov vdeleži, ktere so sveti Oče Pij IX. blagovoljno nji podelili. — Glejte kristjani lepo priložnost, poka-

zati, da bližnjega ljubite in mu vse dobro želite. Poslušajte besede sv. Pavla, kateri pravi: „Pred vsem drugim vas opominjam, da naj se moli, prosi in zahvaluje za vse ljudi.“ 1. Tim. 2, 1. in usmilite se svojih ločenih narodnih bratov, ter molite zanje; usmilite se pa tudi sami sebe, ker tako pokrijete veliko število svojih grehov in se odpustikov vdeležite. Ako dalje bližnjemu dobro želimo, bomo tudi veseli, ako se bližnjemu dobro godi, pa tudi žalostni bomo, ako ga kaka nesreča zadene: „Veselite se z veselimi, in žalujte z žalostnimi“, opominja sv. Pavl.

c) Da bi mu vsakteri dobrega storil.

Sv. Avguštin pravi: „Kdor svojega bližnjega ljubi, vse stori, kar le zamore, naj bi k telesnemu in dušnemu zdravju pripomogel. In skerb, katero za telo svojega bližnjega prevzame, mora zdravje in srečo duše v namenu imeti.“ Glejte, te zlate besede cerkvenega učenika vse naše dolžnosti do bližnjega popolnoma obsežejo. Blagor nam, ako jih prav v srcu ohranimo in djanju spolnujemo! Kar telesne dobrote zadene, ktere smo mi bližnjemu dariti dolžni, mislim, da jih ni treba naštevati; samo vas spominim sedem telesnih dobrih del, ktere nam je mili Jezus tako živo priporočal, in vsakemu svetujem, da, kadar bo kdo zmed vas za dobroto zaprosen, naj se revežu primeri, ter presodi, kaj bi na njegovem mestu sam želel; zraven tega še Jezusove besede dobro pretehtajte, ktere je rekel: „Resnično vam povem, karkoli ste storili naj manjšemu mojih bratov, to ste meni storili.“ Mat. 25, 40. Naš sedajni papež sveti oče Pij IX. so besede dobro v srcu ohranili.

Ko so se neki dan po mestu Rimu peljali, vidijo na cesti oslabiljenega človeka. Hitro kočijažu vstaviti velijo in se obnemaganemu možu pomagati iz kočije dvignejo. Kočijaž mu reče: „Oslabljeni mož je jud.“ Papež pa mu zavernejo: „On je človek kakor ti in jaz.“ Sveti Oče vzamejo bolnika v svojo kočijo in ga okerbijo kot usmiljeni Samaritan.

S kakšno mero bomo mi svojim sobratom merili, s takšno nam bo Bog odmeril. Oh kakšno veselje bo nas presunilo, kadar bo usmiljeni sodnik nas zavoljo našega usmiljenja v nebeško kraljestvo povabil. Kar pa dušne potrebe vtiče, ktere bližnjemu skazati keršanska ljubezen nas veže, se nadjam, da slehern zmed vas dobro razumi, da obstojijo v tem, prav podučevati nevedneže

in serčno svariti grešnike. V izgled vam sv. Franciška Ksaverjana postavim. Dušne dobrote ljudem skazovati je on celo Indijo prehodil, povsod serčno učil in grešnike svaril. Tako ljubezen do bližnjega je v sercu čutil, da je rekel: „Rad umerjem, če zamorem le eno dušo Bogu pridobiti.“ Pravijo, da je več sto tавžent Indijanov s svojo roko kerstil. Glejte živo ljubezen do bližnjega. To se pravi sobratu na duši pomagati, to se pravi režežem nebeški kruh lomiti.

Moji kristjani! Prerok David je zadostenje za svojo pregreho obljubil, rekoč: „Hudobne bom tvoje pote učil; in grešniki se bodo k tebi spreobrnili.“ Ps. 50, 14. Jelite, ne bomo tudi mi z ljubeznijo do bližnjega svojih grehov krili? Kar smo pred Bogom zagrešili, ali ne bomo tako popravljali, da bomo druge na pravi pot zavračevali in Bogu služiti jih učili? Pač mi hočemo svojim bližnjim dobro storiti, jim hočemo na telesu in na duši pomagati, da jih bomo imeli besednike tisti dan svojega računa; mi hočemo usmiljenja skazovati, da bomo usmiljenja dosegli.

Tako smo dolžni bližnjega ljubiti: da mu nič hudega ne storimo in želimo, timveč vsega dobrega želimo in storimo. Keršanska ljubezen je takale, kakor jo popisuje sv. apostel Pavl I. Kor. 13, 4. „Ljubezen je poterpežljiva, je dobrotljiva, ljubezen ni nevošljiva, ne ravna napčno, se ne napihuje; ni časti lakomna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice; vse preterpi, vse veruje, vse upa, vse prenese.“ Bog nam daj take sprelepe ljubezni!

S k l e p.

Sv. Janez evangelist je bil škof v Efezu na jutrovem. Že je bil blizo 90 let star in ni več mogel v cerkev hoditi. Verni kristjani so ga na rokah v cerkev nosili. Ves slab ni jim drugega pridigovati mogel, kakor te le besede je neprenehoma ponavljal: „Otročiči ljubite se med seboj, otročiči ljubite se!“ Verni so se naveličali vedno eno poslušati in ga vprašajo: „Učenik! zakaj zmiram eno praviš?“ Lepo jim sv. Janez odgovori: „Zato, ker je ta zapoved Gospodova, ki je rekel: Novo zapoved vam dam, da se med seboj ljubite. Ako sto storite, je zadosti.“ Res, ljubi poslušavci! ako se potem ravnete, kar ste danes in danes osem dni

slišali, ako ljubite Boga čez vse in bližnjega kakor sami sebe, gotovo ste pravi kristjani; kajti vse une zapovedi božje bote spolnovali iz ljubezni do Boga. Zatoraj pravi sv. apostel Pavl: „Spolnenje postave je ljubezen!“ Rimlj. 13, 8. Amen.

Zgodovinski izgledi.

* Noben človek ne ve ne dneva ne ure svoje smerti. V gostivnici nekega mesta so sedeli neki možjaki. Pred seboj so imeli poliče vola, so bili dobre volje in se od marsikterih reči pogovarjali. Med tem so tudi začeli od smerti govoriti, da nikdo ne ve, kadaj bode umerl. Res je, pravi neki že precej priletan, ali vendar še terden mož, da nikdo ne ve ure svoje smerti; ali vendar to pa morem reči, da danes ne bodem umerl. Nekteri mu odgovorijo, da tudi tega ne more reči, ker ga more povesod božja roka zadeti. On pa je hotel staviti, da danes ne bode umerl. Sčasom so druge reči v mislih imeli. Zdaj se vzdigne ta, ki je tako prederzno govoril, in se domu poda. Voši vsem lahko noč, in obljubi, da se bojo jutre spet zdravi vidili. Nekaj časa potem slišijo zunaj ropot. Prestrašeni letijo vsi gledat, kaj da je; in glej! on je ležal mertev na tleh. On je v temi čez stopnjice padel in si je glavo razbil. Gotovo je vsak izmed teh sam pri sebi mislil: Resnično je božji odrešenik govoril: „Vi ne veste ne dneva ne ure.“ —

* Misijonar na smertnej postelji. Neki brumen misijonar je ležal na smertnej postelji. Akoravno je hudih bolečin terpel, je vendar zmiram dobre volje bil. In ko so ga prašali, zakaj je zmiram tako vesel, njim odgovori: Enkrat sem bral, da se je Sokrat na svojej smertnej postelji veselil, Homera, Hesioda in druge slavne može viditi. Zato se jaz tako veselim, ker gotovo vem, da bodem tam Jezusa mojega zveličarja, patriarhe, preroke, apostelne in druge svetnike vidil! Kako nas veseli, pomisliti, da bodedo enkrat Jezusa vidili!